

Dư Viên

Contents

Dư Viên	1
1. Chương 1: Siêu Thị 1	1
2. Chương 2: Siêu Thị 2	5
3. Chương 3: Siêu Thị 3	6
4. Chương 4: Siêu Thị 4	8
5. Chương 5: Bình Luận 1	10
6. Chương 6: Bình Luận 2	12
7. Chương 7: Quản Lý 1	15
8. Chương 8: Quản Lý 2	18
9. Chương 9: Quản Lý 3	19
10. Chương 10: Quản Lý 5	22
11. Chương 11: Chuyển Bay Kích Tình 1	24
12. Chương 12: Chuyển Bay Kích Tình 2	26
13. Chương 13: Chuyển Bay Kích Tình 3	29
14. Chương 14: Ở Chung Tại Y Quốc 1	32
15. Chương 15: Ở Chung Tại Y Quốc 2	34
16. Chương 16: Ở Chung Tại Y Quốc 3	36
17. Chương 17: Ở Chung Tại Y Quốc 4	38
18. Chương 18: Ngựa Gỗ 1	40
19. Chương 19: Ngựa Gỗ 2	42
20. Chương 20: Nhà Hàng 1	44
21. Chương 21: Nhà Hàng 2	47
22. Chương 22: Nhà Hàng 3	50
23. Chương 23: Nhà Hàng 4	52
24. Chương 24: Đào Hôn	54

Dư Viên

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, H văn, YD thụ, song tính nhân, np, kết 1×1, HE. Edit: vyvytran908Độ dài: 24 chương + PNDư Viên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-vien>

1. Chương 1: Siêu Thị 1

Dư Viên không ngờ tới, cậu chẳng qua chỉ đi ra siêu thị gần nhà mua chút vật dụng hàng ngày, vậy mà lại đụng phải sắc lang.

Đầu năm nay, gặp sắc lang ở siêu thị cũng đầu nhiều lắm.

Lại thêm Dư Viễn vội vàng ra ngoài, trên dưới ăn mặc tùy ý mà cậu cũng không quan tâm lắm, nhanh chóng đến siêu thị. Dáng người Dư Viễn cao lớn, làn da trắng nõn, một chút mỡ thừa trên người cũng không có, cậu tiện tay mặc áo ngắn tay cùng quần đùi không che nổi đôi chân thẳng tắp trắng mịn, hai đùi chói lọi lóa lờ ra ngoài. Quần ngắn nhỏ vắn vắn che cặp mông đầy đặn cực lớn, ngược lại càng tôn lên hai cánh mông tròn trịa mê người, áo khoác ngắn bó sát vẽ ra đường cong eo nhỏ, chỉ cần cậu hơi nâng tay, ngay lập tức có thể mơ hồ nhìn cái rốn khéo léo cùng vùng bụng săn chắc giấu sau lớp quần áo.

Vẫn luôn chú ý đến hàng hóa siêu thị trên kệ hàng, Dư Viễn vốn không để ý bộ dáng ăn mặc của bản thân, hơn nữa cậu thấy rất nhiều người ngoài phố cũng mặc tương tự mình, tận đến khi trên mông có một bàn tay to lớn nóng rực bao trùm, sát phía sau là một thân thể cường tráng dán lên, vậy Dư Viễn giữa kệ hàng và ***g ngực người kia. Lúc này, Dư Viễn mới sáng tỏ, mình đụng trúng sắc lang ở siêu thị.

Ngẩng đầu nhìn trái phải xung quanh một chút, Dư Viễn mới phát hiện mình và hẳn đang ở một góc của siêu thị, hai bên đều trập trùng kệ hàng, không có một bóng người nào, ngược lại đây là vị trí tốt nhất để sắc lang tập kích, lần này khó thoát khỏi móng vuốt của sắc lang. Trên mặt Dư Viễn không có một chút cảm xúc, không những thế còn cố ý thả lỏng thân thể.

Bàn tay lớn của sắc lang đang sờ mông Dư Viễn cũng không nhàn rỗi, xoa nắn qua lại, hoàn toàn xem hai cánh mông trắng bóng như hai trái bóng, hơn nữa lực trên tay sắc lang lớn vô cùng, khiến Dư Viễn hơi nhú mảy. Mông bị hấn nắn như vậy, chắc chắn đến lúc ngồi xuống sẽ đau.

Dư Viễn không vừa lòng xoay xoay mông, muốn người phía sau đừng thô bạo như vậy. Ai biết cậu vặn vẹo như thế lại khiến sắc lang tưởng Dư Viễn muốn chạy, sắc lang một tay chụp lấy hai cánh mông lớn tròn trịa, Dư Viễn lập tức thở nhẹ ra tiếng, sau tai cậu vang lên giọng nói trầm thấp đầy uy hiếp của sắc lang: “Ngoan ngoan một chút cho tôi, muốn chạy hả, cẩn thận tôi tháo nát mông cậu!”

Dư Viễn nghe lời này híp mắt, trong lòng nhũn nhũn, thì ra sắc lang này không thích chủ động, thích lạt mềm buộc chặt hơn sao?

Dư Viễn lập tức chỉnh lại cảm xúc của mình cùng biểu tình trên mặt, cực kỳ phối hợp với những vuốt ve cấp bách lại thô bạo của sắc lang, nhỏ giọng sợ hãi nói: “Xin... xin ông, thả tôi đi.”

Vừa nói, thân mình vừa run nhẹ nhẹ, giống như thật sự sợ sệt, khuôn mặt Dư Viễn nhỏ nhắn như bàn tay lộ ra ảm ức, mặc cho ai nhìn vào đều có loại dục vọng muốn thao cậu phát khóc.

Quả nhiên, sắc lang kia nhìn thấy bộ dáng Dư Viễn, nét cười trên mặt càng sâu, hai bàn tay nóng rực lại đỡ đỡ, một tay từ vạt áo chui vào, một tay từ ống quần đùi sờ soạng bấp bầy vuốt ve mông, dưới tay là một mảng bóng loáng mượt mà. Trên mặt sắc lang tràn đầy mê đắm, ngoài miệng cũng không quên mắng vài câu: “Mông thật *** đáng, vừa trắng vừa mịn, đúng là thiếu thao!”

Bàn tay lớn của sắc lang nắn hai đầu nhũ trước ngực Dư Viễn, xoa bóp vài cái đã mẫn cảm dựng thẳng lên, quãng vú sưng lớn khiến Dư Viễn thích đến thiếu chút nữa muốn hét lên, cậu nhanh chóng tìm về một tia

lý trí, giống như tránh né sắc lang xâm phạm, diềm đằm đáng yêu quay đầu nói: “Đừng như vậy, đừng...”

Sắc lang bị vẻ mặt của Dư Viễn làm dậy thú tính, một tay quay đầu cậu khiến mặt đối mặt, nâng tay vén lên cái áo ngắn tay bó chặt, ***g ngực trắng nõn bóng loáng cùng đầu nhũ đứng thẳng run rẩy lỏa lồ hiện ra. Sắc lang không do dự cúi đầu cắn xuống, răng nanh cọ hai cái, đầu lưỡi cuốn lấy liếm ướt núm vú.

Cơ thể Dư Viễn trời sinh mẫn cảm, cậu bị liếm đến cả người run rẩy không thôi, ưỡn ngực đem đầu nhũ lại gần miệng sắc lang, Dư Viễn phối hợp lắc đầu kêu to: “Đừng... Ha... Đừng liếm, người ta cảm thấy thật kỳ quái... A ưm... Đầu vú sắp đứt mất...”

Tiếng rên rỉ ngọt lịm khiến sắc lang càng thêm tận lực liếm, tiếng nước chắc chắc càng lúc càng lớn, Dư Viễn dựa lên kệ hàng, mặt đầy *** dục, dưới bụng đã sớm đứng lên, quần đùi chặt làm Dư Viễn hơi khó chịu, cậu thật muốn lập tức cởi quần cười trên vai sắc lang để hân liếm phía dưới mình.

“Mẹ nó, núm vú thật ***! Cơ thể *** dăng của cậu có phải rất muốn rồi đúng không? Bao ngày rồi không bị đại nhục bỗng thao qua? Chẳng lẽ cậu vẫn là xử?”

Sắc lang nói khiến Dư Viễn càng muốn, quả thật đã mấy ngày cậu không lăn giường với người khác, bị sắc lang khiêu khích vài cái, phía dưới dâng lên ham muốn mãnh liệt, nhưng Dư Viễn cũng không nói ra những gì trong lòng nghĩ, cậu vẫn chưa quên sắc lang thích loại nói một đằng nghĩ một nẻo, lạt mềm buộc chặt.

“Tôi, tôi không có... Ưm ha... Ông thật xấu, cơ thể người ta thật kỳ quái... Tôi chưa từng trải qua đâu...”

“Mẹ nó, đúng là xử thật! Hôm nay ông đây sẽ dạy cậu chơi đùa, cho cậu bay lên trời, đảm bảo về sau cậu sẽ khóc cầu tôi thao cậu!”

Máu *** sắc lang nổi lên, hai ba phút đã cởi hết áo ngắn tay và quần lót của Dư Viễn, hoàn toàn không để ý xung quanh. Dù Dư Viễn mặt dày không biết xấu hổ nhưng nhiều năm không trần như nhộng ở nơi công cộng, cậu thậm chí muốn chém bay cái tay đang cầm quần áo mình của sắc lang.

Sắc lang kia ỷ vào mình cao hơn Dư Viễn một cái đầu, nâng tay để quần áo lên kệ hàng trên đỉnh đầu, Dư Viễn có kiêng chân cũng không với tới nơi đó, trong lòng Dư Viễn có hơi mất hứng, nhìn tên sắc lang chảy nước miếng chăm chú ý đến cơ thể mình, cậu lập tức bày ra vẻ mặt sắp khóc.

Quả nhiên đại sắc lang cởi áo ra, kéo Dư Viễn vào trong lòng, sờ phân thân đứng thẳng phía dưới của cậu, nói: “Dựa vào lòng anh đây nào, cậu xem kê ba của cậu này.”

Dư Viễn dựa vào trong lòng sắc lang, cậu bị người kia sờ kê ba đến suýt nữa bắn, tao huyết bên dưới bắt đầu chảy nước, giữa hai chân Dư Viễn ướt một mảnh, cậu cố ý vịn vẹo thân mình, cách lớp quần cọ sát côn thịt cứng rắn của sắc lang.

Sắc lang thoải mái hừ một tiếng, không lâu sau liền đụng đến hai chân ướt át, hân hơi kinh ngạc, cứ cho là

đầu đỉnh nhỏ nước thì cũng không để lại nhiều nước như vậy, bàn tay sắc lang sờ soạng một chút, một cái động nhỏ trơn ướt như có lực hấp dẫn ăn trọn ngón tay hắn, xúc cảm căng chặt nóng bỏng khiến sắc lang kinh ngạc.

Mà Dư Viễn đã thích đến mềm thành một vũng nước, cậu muốn càng nhiều, càng thô, càng sâu, càng dồn dập thao cậu!

Sắc lang ôm chặt Dư Viễn, khiến hai chân bóng loáng của cậu đều gác lên vai hắn, kê ba trắng nõn đặt ngay ở cằm sắc lang, mà sắc lang nâng Dư Viễn lên càng cao hơn, muốn thấy tao huyết ướt sũng giấu dưới kê ba.

Tư thế vô cùng xấu hổ này khiến lãng tính Dư Viễn hoàn toàn bùng nổ, nước phía dưới càng chảy nhiều hơn.

“A, anh trai, dừng... Người ta thật ngứa... A ưm...”

Sắc lang nhìn thấy hạ thân Dư Viễn – không ngờ cậu ta là song tính nhân! Phía dưới kê ba rõ ràng là một tao hoa huyết nhỏ hẹp! Hơn nữa, *** thủy giàn giụa!

“Hôm nay ông đây coi như hời! Ông đây thật muốn thao chết tao huyết nhà cậu!”

Sắc lang nói xong liền đem cả mặt xông đến, mở miệng vươn đầu lưỡi, ăn lấy hai cánh hoa và *** thủy của Dư Viễn, đầu lưỡi còn thường liếm mút, kích thích Dư Viễn ôm chặt đầu sắc lang hô: “A a a... Không, thật thích.... Ha a... Đầu lưỡi anh trai mau vào, thao tao huyết người ta...”

“Dâm dăng, xem ông đây dùng lưỡi thao bắn cậu!”

Nói xong, đầu lưỡi sắc lang bắt chước động tác côn thịt vói vào trong huyết Dư Viễn, *** thủy không ngừng chảy vào trong miệng sắc lang, hắn uống luôn mấy ngụm, đầu lưỡi càng không ngừng tìm tòi đi vào, thô lỗ mở rộng tầng mị thịt, tiến vào càng sâu.

“Nha a a a ...”

Dư Viễn ngửa đầu hét lớn một tiếng, cậu dường như nghe được tiếng hít thở của người khác, gương mặt nhìn, quả thực ở kệ hàng cách đó không xa có một người đàn ông đến mua đồ phát hiện ra bọn họ, vụng trộm trốn sau kệ hàng xem cảnh nóng, tiếng hít thở chứng tỏ phía dưới anh ta cũng đã cứng.

Phát hiện có người nhìn trộm, Dư Viễn càng phóng dăng không thôi, mông lớn vặn vẹo vặn vẹo, sắc lang bắt lấy hai cánh mông cố sức banh ra, đầu lưỡi càng ra sức liếm vào, càng vào càng sâu, rốt cuộc lúc dừng đến một chỗ, Dư Viễn thành công bị sắc lang liếm bắn.

“Ha a a a a người ta bắn...”

Bắn đầy mặt sắc lang, Dư Viễn vẫn chưa hoàn hồn sau cao trào, hoa huyết phía sau liền bị cơn thịnh nộ bóng như lửa thành linh đi vào!

Dư Viễn bị sắc lang ôm thao thao huyết, cơn thịnh nộ dài đỉnh đến chỗ sâu nhất, xúc cảm cứng rắn như sắt nung khiến dư vị sau cao trào chưa lui hết. Dư Viễn không khỏi kẹp chặt hông, hoa huyết cũng co rút mấy cái.

“Hừ, đệt! Tao huyết thiếu thao! Ông đây giết chết cậu, thao chết cậu, cậu là cái đồ *** đáng thiếu người thao! Ông đây thao cậu có thích hay không? Mẹ nó, lăng huyết này mẹ nó thật chặt, đệt, thích chết ông đây!”

2. Chương 2: Siêu Thị 2

Cơ thể Dư Viễn trần như nhộng, phóng dăng phơi bày khiến kẻ khác muốn ngừng mà không được, một góc trong siêu thị tràn đầy âm thanh rên rỉ *** đáng của Dư Viễn, cậu sớm bị thao đến mức không biết mình đang ở đâu, khoái cảm hưng không đánh ập vào cậu.

Sắc lang đang không ngừng ra vào cơn thịnh nộ bị *** chi phối, vô vậ thao Dư Viễn như muốn đâm thủng ruột, miệng vẫn chữ bầy khiến người ta càng thêm mặt đỏ tai hồng.

Hai người không biết xấu hổ quần nhau trong một góc kín của siêu thị, thu hút thêm ba người vây xem, tất cả đều núp sau kệ hàng, nếu không phải nghe thấy tiếng thở nặng nề do ham muốn *** thì thật khó phát hiện ra họ.

Lúc này, sắc lang thả Dư Viễn xuống mặt đất, để cậu chống hai tay lên kệ hàng, tiếp tục hưng tận đam chọc, vào sâu ra nông, mỗi lần đều làm đến hoa tâm Dư Viễn, kích thích cậu kẹp chặt hoa huyết.

“Tôi thao chết cậu! Lớn tiếng một chút cho ông, càng nhiều người vây xem, tao huyết càng thích đúng không? Để cho tất cả mọi người nhìn *** thủy của cậu! Mịa, tao huyết hút thích chết ông đây! Ông đây thao chết cậu! Cậu thật ***!”

Vừa nói, hai tay sắc lang vừa xoa nắn hai hông trắng mịn, ra sức ban ra, nhét ‘cây sắt cứng’ tím sẫm của mình đi sâu vào!

“Y a a a... Làm chết tao huyết người ta, anh trai đam mạnh hơn nữa... Người ta là đồ *** đáng của anh trai... a a ha, sâu hơn, sâu hơn nữa...”

Dư Viễn vận vẹo cơ thể, nghênh đón công kích tràn rã phía sau, *** thủy trong hoa huyết phun ra như sông. Dư Viễn tao lăng kêu rên, chất lỏng trong miệng tràn ra, ánh mắt mờ mịt vô hồn, dáng người trắng nõn mềm dẻo, biểu tình *** đáng uất ức, giống như mời gọi người khác mau mau đến thao cậu!

Hai người kịch liệt làm khiến kệ gỗ “cót két” rung, mặt hàng trên kệ liên tục va chạm, kết hợp với tiếng “ba ba” từ côn thịt phía sau, khung cảnh cực kỳ phóng dăng.

Dư Viễn thích cả người run run, tay cậu cố gắng nắm lấy kệ hàng mới không ngã xuống. Hàng hóa lung lay rơi xuống, khoảng trống để lộ ra một người đang nấp sau kệ tự an ủi!

Người kia đang nắm lấy côn thịt cứng rắn, không ngừng xoa bóp lên xuống, trong chớp mắt nhìn thấy anh ta, Dư Viễn cũng thoáng kinh dị, chẳng qua chút biểu tình đấy chỉ động lại vài giây đã bị côn thịt sắc lang mạnh mẽ đánh vỡ tan, trên mặt tràn đầy sáng khoái và không thỏa mãn.

Dục vọng của người đàn ông nhìn trộm nhất thời dâng lên, côn thịt dưới thân thẳng đứng, anh ta nhìn *** thủy Dư Viễn rớt đầy mặt đất, hận không thể ngay lập tức thao cùng, lòng càng rối rắm, người đàn ông nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mà *** dục, đột nhiên nổi lên ý xấu.

“Ừm, ư ư ha... Anh trai giết chết người ta... Lại sâu một chút, nhanh a a a... người ta yêu đại nhục bồng của anh trai nhất...”

Dư Viễn vẫn chưa hồi phục tinh thần, miệng nhỏ lẳng gọi, không hề chú ý có đại nhục bồng tanh tưởi khác đặt trước mặt mình. Dư Viễn không kịp hô lên, côn thịt kia đã nhanh chóng vọt vào miệng cậu, nhất thời mùi tanh tràn ngập khoang miệng, Dư Viễn hít thở khó khăn nhưng không đành lòng nhổ ra, miệng há to, lưỡi xoay tròn như đang ăn kẹo.

Hai người cách nhau một cái kệ hàng, côn thịt vừa vận xuyên qua nhét vào miệng Dư Viễn, giống như có người cố ý tạo ra.

Côn thịt người kia bị Dư Viễn liếm khiến cho sung sướng liên tiếp, cái miệng nhỏ nhắn quyền rũ không kém hoa huyết, người nhìn trộm rục rịch, đẩy sâu côn thịt vào yết hầu Dư Viễn, cảm xúc chặt chẽ nóng bỏng, muốn ngừng cũng không được! Anh ta thỏa mãn thở dài, thao cái miệng này thật thích mà!

3. Chương 3: Siêu Thị 3

Miệng đột nhiên bị một căn côn thịt thật lớn cắm vào, khiến tiếng rên rỉ của Dư Viễn tắc trong cổ họng, cậu vừa vịn lấy kệ hàng lắc lư cặp mông tròn mẩy, vừa say mê liếm côn thịt, tựa như cự vật đang trườn sát đó là mỹ vị.

Sắc lang phía sau vẫn đắm chìm trong dư vị khoái cảm khó nén, tai bồng không nghe thấy tiếng Dư Viễn tao lẳng kêu, hẳn phát giác có chỗ không hợp lý, thân dưới thao càng nhanh mạnh hơn, thúc Dư Viễn suýt đuối đầu vào vách kệ, vật lớn trong miệng đâm sâu vào yết hầu, tiếng rên vui thích hừ hừ phát ra từ mũi.

Sắc lang nâng mắt nhìn, thoáng thấy bóng người sau kệ hàng, ngay lập tức hiểu ra tình huống hiện tại, hẳn vươn tay vỗ mạnh vào hai cánh mông Dư Viễn, vừa vỗ vừa mắng: “Cậu *** quá, lúc này trong miệng

không có côn thịt nên ngứa lắm đúng không? Tiểu tao hóa *** đang như thế, chỉ một mình ông đây thao cậu nên cậu khó chịu hử! Nói cho đại kê ba anh trai biết, cũng muốn mấy đại kê ba thao thì cũng mới vừa lòng?”

Miệng bị côn thịt nhồi đầy, đầu óc Dư Viễn mơ hồ, hoàn toàn đóng băng cơ thể theo bản năng, sau khi nghe thấy lời vũ nhục của sắc lang, thể nhưng nội tâm cậu có chút chờ mong, nếu miệng có thể nói chuyện, chắc chắn cậu sẽ hòa theo sắc lang, muốn càng nhiều đại kê ba thao hoa huyết đắm nước dưới thân hơn nữa.

Dư Viễn cố gắng dùng ngôn ngữ cơ thể đáp lại, cậu nhiệt tình lắc mông, hai cánh mông trắng trắng tròn tròn lắc qua lắc lại cực kỳ khiêu khích, hoa huyết không ngừng co chặt, kẹp sắc lang thích rống lên một tiếng.

Người nấp sau kệ hàng kích động không kém, ra sức nhét côn thịt vào miệng Dư Viễn, mỗi lần đâm đến chỗ sâu nhất của yết hầu, cảm giác nóng bỏng khiến anh ta đẩy nhanh tốc độ, ưỡn bụng để dễ dàng thao cái miệng nhỏ dưới thân, Dư Viễn không chút kiêng dè đảo quanh đại đầu đỉnh, ưm ưm a a cực kỳ háng hái liếm.

Anh ta thích đồ mồ hôi, đột nhiên đâm rút nhanh như motor, xoay tròn kê ba trong miệng cậu, rốt cục không nhịn được nói: “Đệt, sắp bắn! Đại kê ba sắp bắn!”

Nói xong, anh ta ngay tức khắc đâm sâu vào yết hầu, kê ba giật giật vài cái, sau đó, từng đợt dịch thể trắng sệt phun ra, toàn bộ bắn vào miệng Dư Viễn, trực tiếp đi xuống, không tràn một giọt, Dư Viễn nuốt hết chất lỏng trong miệng, còn không quên liếm sạch sẽ đại kê ba, lúc nhả kê ba ra, vẫn lưu luyến vươn chiếc lưỡi thơm tho tỉ mỉ liếm, ngửi mùi tanh từ kê ba mà lòng tiếc nuối.

Nhìn thấy cảnh này, tâm trạng sắc lang từ thỏa mãn thành tức giận, cực kỳ không hài lòng việc Dư Viễn chỉ được người ta thao miệng thôi đã luyến tiếc không rời, hần hơi không cam tâm thao hoa huyết Dư Viễn, khó chịu mắng: “Tôi thao đồ *** đang nhà cậu, ăn một đại kê ba còn chưa đủ đúng không? Hai kê ba hần cũng chưa thỏa mãn nổi cơ thể *** đang của cậu, hay là để tất cả mọi người trong siêu thị cùng nhau thao cậu!”

Dứt lời, sắc lang vừa thao vừa nghiêng người nhìn bốn phía vài lần, nhất thời trong đầu có một ý tưởng không tệ, hần trào phúng cười nói: “Trốn làm gì, còn không mau móc kê ba ra cho đồ *** đang này? Tiểu *** đang rất muốn tất cả mọi người thao mấy cái miệng nhỏ nhắn trên cơ thể cậu ấy, anh em không cần nấp sau kệ hàng nữa, hôm nay không thao cậu ấy đến bắn ra nước tiểu thì chúng ta không phải đàn ông!”

Chiêu khích tướng của sắc lang vừa ra, mấy người vốn dĩ trốn sau kệ hàng ngay lập tức ùn ùn kéo ra, hạ thân bọn họ đều thẳng đứng, chờ thao Dư Viễn bất cứ lúc nào, vài câu của sắc lang khiến họ không cam lòng trốn sau kệ hàng dùng tay an ủi giải quyết.

Tuy trong miệng Dư Viễn không còn kê ba, nhưng sóng triều khoái cảm vẫn chưa lui, nghe sắc lang nói xong, mặt liền hồng thắm, ánh mắt mơ màng, mi mắt hơi nhếch, cố ý làm nũng hô to: “A a, anh trai thật xấu, đâm người ta thật thoải mái... Người ta muốn đại kê ba thao tao huyết, thích ăn đại kê ba... Ha a a a, anh trai sâu chút nữa...”

4. Chương 4: Siêu Thị 4

Dư Viễn không biết xấu hổ nói, khơi dậy thú tính của mấy người nhìn trộm sau kệ hàng, một người đàn ông lực lưỡng hùng hổ đi đến từ phía sau, cơ bắp cuộn cuộn nổi lên, hạ thân dựng lên thành một cái lều lớn, vài quần ở nơi đó căng phồng như sắp rách ra.

Thấy có người xung phong dẫn đầu, rất nhanh sau đó, vài người đi ra từ sau các kệ hàng khác, dường như họ vừa tan ca, có người giống thợ sửa điện, còn có một thiếu niên lưng đeo cặp sách, nhìn bề ngoài không rõ là cao trung hay đại học.

Đảo mắt đếm qua, không ngờ có tới năm, sáu người!

Không thể không nói, ngay cả sắc lang lúc đầu ngạo mạn cũng bị số lượng người dọa sợ, hần nghĩ rằng nhiều lắm chỉ hai, ba người thôi, ai ngờ đột nhiên nhảy ra nhiều người như thế. Hiện tại, hần không muốn buông cơ thể Dư Viễn ra cũng không được, may mà lúc trước mình chơi không ít, thích đã thích đủ, nhường Dư Viễn cho người khác, hần không ngại.

Nghĩ thế, sắc lang dồn dập sáp nhập hoa huyết Dư Viễn, nhanh chóng trều sáp mấy chục cái, sau đó, găm nhẹ một tiếng, toàn bộ chất lỏng phun ra, bắn vào nơi sâu nhất trong huyết Dư Viễn.

“A a a... Thật nóng... Nhiều quá a a nha...”

Dư Viễn lắc đầu quỵn rũ kêu, hai đùi thon nhỏ một mỗi không chống đỡ nổi thân mình, lão đảo như sắp ngã xuống đất.

Nhưng mà Dư Viễn chưa kịp ngã xuống, người đàn ông lực lưỡng mới lên sân khấu lập tức ôm lấy cơ thể mềm nhũn của cậu, một tay kéo cậu vào lòng, cánh tay cường tráng chống đỡ thân mình Dư Viễn, mà Dư Viễn thích đến mức thần trí mơ màng, không biết mình đang ở đâu, theo bản năng dựa vào người đàn ông cơ bắp phía sau, cảm nhận đại nhục bổng kêu gào ở bụng dưới, nhiệt độ nóng rực như thanh sắt nung khiến Dư Viễn hơi hơi run rẩy.

Phía sau Dư Viễn, sắc lang đã rút ra côn thịt, lưu loát kéo khóa quần, mặt mày khoan khoái, vừa nhếch môi vừa quay sang nói với năm, sáu người nọ: “Các anh em cứ tiếp tục nhé, đồ *** dâng này quả đúng là hiếm thấy đúng không? Thao chết cậu ấy, khiến cậu ấy rên không rên được, ha ha, tôi đi trước.”

Dứt lời, chân sắc lang như được bôi dầu, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi, chạy thật nhanh.

Bên này, người đàn ông lực lưỡng ôm Dư Viễn và mấy người phía sau hơi chút do dự, không ngờ sắc lang chạy nhanh như thế, phía dưới mỗi người bọn họ đều thẳng tắp, vô cùng khó chịu, mấy người nhìn nhau vài lần, trong lòng đồng thời đưa ra quyết định.

Cứ làm luôn đi, giải quyết vấn đề nửa thân dưới trước đã.

Bọn họ không phải sắc lang, trong lòng hơi thấp thỏm, lại nhìn hai mắt Dư Viễn thất thần, hậu huyết ướt đầm, nội tâm có chút áy náy.

Nhưng mỗi khi nhìn thấy hoa huyết ướt át nở rộ dưới thân Dư Viễn, đàn ông không bị liệt dương đều sẽ nổi thú tính, sắc lang kia đã nói người này có điều đặc biệt khó gặp, được nếm hương vị người song tính kích thích hơn so với phụ nữ!

Người đàn ông lực lưỡng lập tức giở trò, nâng mông Dư Viễn một phát tiến vào động! Sóng nhiệt nóng rực trực tiếp ôm trọn lấy côn thịt cứng rắn của gã, khoái cảm xông thẳng lên não! Người đàn ông lực lưỡng đâm một lần găm lên một lần, thích không kiềm chế nổi bản thân.

Bên kia, một nhân viên công sở cùng một thợ sửa điện nhìn thấy cảnh này, dứt khoát cởi quần lấy kê ba ra, một cái cắm vào miệng nhỏ nóng ẩm, hai cái khác, mỗi cái cắm vào một bên nách của cậu, ba cái cùng ra ra vào vào, cùng hưởng thụ sự sung sướng mê ly.

Lúc này, chỉ còn lại duy nhất nam sinh đeo cặp sách, thiếu niên không phải kẻ ngốc, đi đến bên cạnh người đàn ông lực lưỡng, đôi mắt nhìn chăm chăm hậu huyết Dư Viễn, vì hoa huyết phía trước bị thao đã lâu nên hậu huyết ướt sưng co rút theo, *** thủy từ hoa huyết chảy vào hậu huyết, *** đang không tả nổi.

Người đàn ông lực lưỡng nhìn ra ý tứ của thiếu niên, vô cùng phối hợp nghiêng người, thuận tiện nâng cặp mông đầy đặn của Dư Viễn lên cao, banh hai cánh mông ra, ánh mắt ra hiệu thiếu niên nhanh một chút.

Ngay lập tức, nam sinh kéo khóa quần, lấy ra kê ba cực kỳ cứng, không nói lời nào xông thẳng đâm vào hậu huyết!

Dư Viễn vốn đang thất thần liền giật mình run rẩy, khoái cảm như thủy triều! Cậu há to miệng tràn ngập chất lỏng trắng sệt, tiếng rên rỉ đều bị côn thịt nhét trở lại miệng.

“A ô ô ưm ô... Ha ô...”

Lúc này, gương mặt xinh đẹp của Dư Viễn dính đầy chất lỏng màu trắng, thân thể trần trụi như công cụ tiết dục, năm người đàn ông đồng thời gian *** cơ thể cậu, đại não Dư Viễn bị khoái cảm bao trùm đến không thể hoạt động, chính cậu không còn gì để bắn nữa, nhưng dục vọng cơ thể vẫn gào thét, ham muốn càng nhiều hơn.

5. Chương 5: Bình Luận 1

Từ ngày gian *** với bảy người ở siêu thị, nửa tháng sau, Dư Viễn không nếm mùi xôi thịt nữa, chuyện đầy khiến cậu càng cẩn thận giấu giếm hơn, ngoại trừ làm với người xa lạ, người thân và bạn bè xung quanh đều không biết cậu là một song tính nhân bí mật, càng không biết cậu là một song tính nhân *** đang không tả nổi.

Dư Viễn làm tổng giám đốc phòng ý tưởng của một công ty quảng cáo, ban ngày bận rộn làm việc thậm chí phải tăng ca, sáu ngày trong tuần làm việc liên tục không dư ra nổi chút thời gian nghỉ ngơi, tận đến khi dự án hoàn thành, cậu mới phát hiện vậy mà nửa tháng qua mình chưa bị ai làm, hai động trống rỗng đói khát.

Không thể kiểm chế được bản thân, hầu hết thời gian làm việc ban ngày, cậu đều thất thần, ánh mắt trộm liếc nhìn nửa thân dưới của nam đồng nghiệp, dùng con mắt đầy kinh nghiệm phán đoán rằng vài kê ba trong đống quần kia đều là cỡ lớn, không lâu sau, Dư Viễn ngạc nhiên nhận ra mặt sau của mình ướt đầm!

Chỉ nhìn và tưởng tượng kê ba cỡ lớn vậy mà đã khiến hoa huyết phía dưới của Dư Viễn chảy ra tào thủy. May là cậu mặc quần tối màu, chỉ nhìn sẽ không phát hiện ra điều gì bất thường, nếu không thật dọa sợ người trong công ty.

Cả ngày Dư Viễn không thể tập trung vào công việc, cậu biết mình lại ham muốn, tan ca, việc đầu tiên Dư Viễn làm sau khi về đến nhà là lấy ra phân thân giả cỡ lớn mua từ trên mạng, đâm vào tao huyết mềm mại mà không phí chút lực nào!

Chỉ như vậy không thể thỏa mãn Dư Viễn, cậu không muốn tự mình đâm tự mình chơi, việc làm này không đủ kích thích cơ thể *** đang của cậu, thế nên, Dư Viễn rất quen thuộc lấy điện thoại di động, nằm trên giường mở nhóm chat trên mạng, đăng nhập tài khoản, giới tính đăng ký là nữ, hình đại diện là một cô bé xinh đẹp trắng bóc, tóc dài bồng bênh, đương nhiên đó là hình tải từ trên mạng xuống.

Dư Viễn click vào chức năng gõ chữ, tiện tay gõ một vài dòng, nội dung là: Anh hai, em rất nhớ anh

Chọn đăng tin, Dư Viễn cong lên khóe môi hồng nhuận, chưa đến một giây sau thu được hơn mười bình luận! Hơn nữa, trong mười bình luận kia, trên trời dưới biển dạng gì cũng có.

A: Em gái xinh, khẩu giao cho anh nhé?

B: Anh hai cũng nhớ em, em có nhớ đại kê ba của anh không? (kèm theo ảnh chụp kê ba)

C: Bé con, trẻ như thế không ngủ lại nhớ đàn ông, thí mất ngựa hử?

D: (ảnh liếm) (ảnh sáp) (ảnh các loại tư thế)...

E: Cho anh xem ngực em.

...

Nhìn đồng bình luận đó, Dư Viễn giả vờ mình là phụ nữ, vỗ tao huyết ướm át phía dưới, không do dự đẩy phân thân giả vào, khéo léo chọn góc chụp tránh được hai túi tinh và côn thịt thẳng đứng, tấm hình ấy đúng là lấy giả đánh tráo.

Dư Viễn gửi ảnh chụp cho những người bình luận, sau đó chọn một người trong số họ để trò chuyện riêng.

Dư Viễn: Anh hai, phía dưới người ta thật ngứa làm sao bây giờ?

B: Thao, đã cắm phân thân giả còn phóng túng như vậy! Chụp thêm nhiều ảnh gửi cho anh hai thích nữa, anh hai đảm bảo lấy đại kê ba giết chết em!

Dư Viễn: Anh cứng sao? Cứng rồi dài hơn hay thô hơn? Em không thích nhỏ.

B: Em lảng lơ như thế, vừa rồi không thấy ảnh kê ba của anh gửi cho sao, có tin anh xuyên chết em không?

Nhìn tin nhắn này, Dư Viễn bĩu môi, một tay cầm điện thoại nhắn tin trả lời, một tay rút ra cắm vào phân thân giả, trong phòng trừ tiếng gõ chữ từ bàn phím điện thoại chỉ còn âm thanh “lạch bạch lạch bạch” của tao huyết.

Dư Viễn: Anh hai tốt nhanh cắm vào! Người ta muốn anh

B: (một đoạn giọng nói)

Dư Viễn sửng sốt, không ngờ đối phương sẽ gửi giọng qua, cậu nghe được giọng nói của người đàn ông kia, có chút khàn khàn mang theo hương vị *** nồng đậm: “Nói vài tiếng cho anh hai nghe một chút, anh hai cứng rồi! Đang chờ được làm em khiến em sung sướng hét lên!”

Dư Viễn: Anh hai, anh cắm vào đi, người ta liền nói cho anh nghe

B: “Giết chết em! Hừ! Anh hai cắm vào rồi, tao huyết của em vừa nóng vừa chặt, anh hai sắp bị em kẹp chết!”

Tốc độ trừu cảm của phân thân giả trên tay Dư Viễn nhanh hơn, ảo tưởng có một người đàn ông dùng đại nhục bổng thô cứng của hân thao *** huyết của mình.

Dư Viễn: Anh hai thao người ta thật thoải mái sâu hơn chút nữa đi

B: “Anh hai làm còn chưa đủ sâu sao, làm đến tử cung em chưa? Ừm, thật thích! Anh hai muốn làm em có thai! Mau nói cho anh hai nghe!”

Nghe được lời nói của đối phương, khoái cảm liên tục xâm nhập Dư Viễn, đặc biệt khi hắn nhắc đến tử cung, cảm giác sung sướng ấy khiến cậu không khỏi nói tục, nhất thời nổi hứng trên chộc.

Dư Viễn vừa trều sấp vừa kêu lên với chiếc điện thoại: “A a... ha a a anh hai làm chết người ta... Lại mạnh hơn nữa, người ta còn muốn... Nha a a a... Anh hai, người ta bị anh thao bắn...”

Dư Viễn phóng đấng kêu, gửi xong đoạn âm thanh này mà vẫn chưa dứt khỏi cơn khoái cảm, tay phải cầm phân thân trều sấp càng lúc càng nhanh.

Mà đầu bên kia điện thoại đột nhiên im lặng, một lúc lâu sau, khi Dư Viễn cho rằng đối phương sẽ không đáp lại nữa, liền nhận được đoạn âm thanh mới.

B: “Ông thao chết mi đồ gay! Thí mắt thiếu thao có đúng không, dám lừa ông là nữ, xem ông giết mi như nào! Làm kê ba mi bắn ra nước tiểu!”

Hồi âm này khiến Dư Viễn thích cả người run lên, cậu híp mắt, lại cầm lấy điện thoại ấn phím nói chuyện trực tuyến rồi nhét vào trong huyết ẩm ướt của mình! Trực tiếp đẩy phân thân giả vào càng sâu hơn, điện thoại ra ra vào vào ma sát mấy chục cái, Dư Viễn mới *** kêu rút nó ra, trên mặt là tình sắc và giễu cợt, sau đó ấn nút gửi đi, ngả ngón cười chờ đối phương thêm tức giận đáp lại.

(1) Tổng giám: là chức vụ giám sát, quản lý.

6. Chương 6: Bình Luận 2

Hiển nhiên, người đàn ông xa lạ bị Dư Viễn trên phát giận, dù thế nào hắn cũng không ngờ chỉ vài câu khiêu khích của một nam giới khác sẽ khiến mình tiến thoái lưỡng nan, tuy đại kê ba dựng đứng nhưng hắn là một thẳng nam, lúc này, lộng không được mà không lộng cũng không được, nhớ đến Dư Viễn không có liên sỉ dùng điện thoại cầm tao huyết, lại không biết làm sao mới đùa giỡn được người kia, mà ghen cục tức này thì hắn không cam lòng.

Tài khoản này của Dư Viễn, người đàn ông kinh nghiệm như hắn cũng lần đầu tiên gặp phải, hơn nữa là người đầu tiên giả dạng phụ nữ khiến hắn cứng, bụng dưới của người đàn ông bùng cháy lửa dục vọng, trên mặt bị lửa giận thiêu đốt.

Biết người kia cũng là đàn ông, hắn đè nén cảm xúc khác thường, một tay ấn nút nói chuyện, hung dữ hét:

“Nói cho mi biết, lừa ông đây sẽ không có kết cục tốt đâu! Chẳng phải mi là gay phóng đảng thích bị người khác thao hay sao? Thao mi chắc cũng giống mẫu cầu mà thôi! Còn dám gửi ảnh giả cho anh đây, thí mất mi đang cảm phân thân giả đúng không? Gay chắc rất thích đâm mi nhỉ? Anh hai giới thiệu người thao chết mi!”

Đầu bên kia, lúc nhận được hồi âm, Dư Viễn đang trên ranh giới cao trào, cậu nghe thấy giọng nói tức giận thật lớn ấy, vẻ trêu chọc đùa giỡn trên mặt càng đậm, đối phương là một thẳng nam, Dư Viễn nắm rõ cách để đối phó với dạng người này, những lời uy hiếp của người kia hoàn toàn như gió thoảng bên tai Dư Viễn, không nói đến đây chỉ là một người bạn ảo trên mạng internet rộng lớn, Trung Quốc nhiều người như thế, cậu không tin người kia chỉ dựa vào một đoạn chat có thể tìm ra mình.

Dư Viễn tự trêu cảm phân thân vào tao huyết, chỉ dựa vào khoái cảm từ mặt sau có thể khiến cậu bắn, trước khi bắn còn không quên kêu cho đối phương nghe: “Anh hai, người ta không lừa anh, ảnh chụp là thật... Ha a a anh thao em đến tao thủy phun đầy ra này, nha a a a... đại kê ba của anh thao người ta bắn! Thật thoải mái, anh hai nhanh hơn chút nữa... Ha a a a muốn bắn, anh hai, người ta bắn... Bị đại kê ba của anh thao bắn, nha a a a...”

Dư Viễn lắc đầu buông thả kêu mà bắn ra! Thân thể trắng nõn nằm ở trên giường giật giật không thôi, khoái cảm như triều cường bao phủ thần trí cậu, gửi xong đoạn âm thanh, Dư Viễn hưởng thụ niềm sung sướng khi bị thao bắn.

Người đàn ông không ngờ rằng, sau những lời uy hiếp xấu xa của hắn, nhận lại là giọng nói *** đằng sau khi bị thao bắn của Dư Viễn, còn không ngừng gọi “anh hai thao em bắn”! Quả thực, lửa giận của người đàn ông càng dữ dội hơn, khiến hắn bối rối là nửa thân dưới không biết suy nghĩ, nghe xong đoạn giọng nói đáng xấu hổ đấy càng cứng hơn, còn phát đau!

Người đàn ông phần nộ nhìn chằm chằm thân dưới, cuối cùng không khống chế nổi dục vọng, đưa tay xoa nắn kê ba, hắn không cam lòng, một tay cầm điện thoại trả lời: “Đồ hư hỏng, bắn một lần đã đủ rồi hả? Lẳng lơ như mi bị mười người thao vẫn chưa thỏa mãn đúng không? Đại kê ba của anh hai bị tiếng rên của mi khiến cho mềm xuống rồi! Đừng bày thí mất vừa dơ vừa *** của mi trước mặt anh đây! Gay như mi sớm muộn cũng thêm đến cho cún thao! Bị anh đây mắng như vậy có phải lại cứng đúng không?”

Người đàn ông gửi xong đoạn giọng nói này, phía dưới càng cứng hơn, tốc độ trên tay càng nhanh hơn, hắn không chút để ý lời nói trái với lòng mình, cũng tin chắc rằng mình trả lời như vậy sẽ khiến Dư Viễn nhục nhã, muốn người kia nhận ra cơn nóng giận của mình, hắn không nghĩ như thế càng khiến Dư Viễn thích thú.

Dư Viễn uể oải nằm trên giường, sáng khoái bắn một lần, cậu hơi mệt mỏi, một tay rút phân thân giả ra, không quan tâm hoa huyết ồ ạt chảy ra tao thủy, miễn cưỡng nghe hồi âm của người đàn ông.

Dư Viễn nở nụ cười, khóe mắt tản mát ra tia quyến rũ, lăn giường với đàn ông nhiều lần như vậy, sao Dư Viễn có thể không nhận ra giọng điệu của đối phương có chút gấp gáp, hơn nữa đó không phải là thờ đố bình thường, đó là âm thanh đặc biệt của đàn ông khi dục vọng không được thỏa mãn, điều đó khiến Dư Viễn vốn không định trả lời lại nổi lên ý định đùa cợt, khó gặp được một thẳng nam không tự nhiên, khẩu thị tâm phi như thế, thật khiến người khác muốn chinh hắn một chút.

Dư Viễn lấy điện thoại, thanh âm khôi phục bình thường, cực kỳ vô tội, cực kỳ nghiêm túc nói: “Vị tiên sinh này, mong ngài lịch sự chút, nói chuyện khó nghe như vậy làm sao có bạn gái được, nếu ngài có nhu cầu về mặt sinh lý cần người khác giúp đỡ mới có thể giải quyết thì mau tìm một cô gái nào đó, thằng nam đừng trêu chọc đồng tính luyến, tôi có lòng tốt khuyên ngài, cẩn thận kéo cong, đến lúc đấy hối hận không kịp.”

Giả vờ giọng điệu của một anh trai tâm lý, ai không biết còn tưởng Dư Viễn thật có lòng tốt khuyên bảo người khác, ngữ khí chân thành khỏi chê.

Nhưng mà ngược lại, khi người đàn ông nghe được những lời này, suýt nữa tức nổ đầu!

Sự đối lập trước sau khiến người đàn ông càng mở rộng tầm mắt về trình độ mặt dày của Dư Viễn, quả đúng là, lúc cần người khác thì một tiếng anh hai hai tiếng thật thích, bắn xong rồi thì mi liền biến thành tiên sinh này tiên sinh nọ.

Đáng giận nhất là phía dưới của người đàn ông còn đang thẳng tắp, không có dấu hiệu mềm đi, nghe xong giọng nói của Dư Viễn còn không kiềm chế được mà run run... Không thể không nói, khi Dư Viễn nói chuyện bình thường, thanh âm vẫn rất có sức quyến rũ.

Người đàn ông xanh mặt, đẩy nhanh tốc độ vuốt ve thân dưới, thở hổn hển nói với chiếc điện thoại: “Vừa rồi là ai gọi anh trai, phóng túng kêu bị thao bắn!? Trong phòng không có kê ba thì không biết mình *** đang hả? Như mi mới đúng là phụ nữ! Bắt chước phụ nữ, đừng ảo tưởng gọi anh trai nữa!”

Dư Viễn nghe xong lời đối phương chỉ biết cười, nhàm chán nằm trên giường suy nghĩ trêu ghẹo đối phương như thế nào, trong lòng nhất thời nảy ra ý hay, cậu cầm di động, một tay ấn thu giọng nói, một tay cầm hai ngón vào miệng, liên tiếp phát ra âm thanh về phía điện thoại.

“Ưm a, hư ưm ưm... A ư ư, hô ưm... Thật lớn, ưm a... Miệng sắp rách mất... A ưm ưm, hư hô...”

Nước miếng trong miệng Dư Viễn trào ra, hai đốt ngón tay bị liếm sáng bóng, từ miệng căng ra vài sợi chỉ bạc, *** dục không chịu nổi.

Người đàn ông nghe được đoạn rên rỉ này xong, kê ba thiếu chút nữa không nhịn được bắn, hắn lập tức kiềm chế, luôn bị Dư Viễn dắt mũi, người đàn ông ngứa ngáy không thôi, hận không thể tra ra địa chỉ của Dư Viễn, sau đó bay qua nhục mạ người kia một trận! Lấy đó để dập bớt lửa giận trong lòng.

Đương nhiên trước khi xả giận, hắn phải thỏa mãn nhu cầu của bản thân trước, kê ba thích đến sắp bắn, tốc độ trên tay nam nhân càng lúc càng nhanh, rốt cuộc, dưới sự ma sát tới tấp của hắn, đại kê ba run rẩy bắn ra! Tinh dịch màu trắng ngà phun ra đầy giường.

Lúc này, âm thanh thông báo của di động vang lên, hắn vừa hưởng thụ cảm giác thoải mái do khoái cảm mang tới vừa nhìn hồi âm mới nhất từ Dư Viễn, giọng nói từ người kia khôi phục về ôn nhuận dễ nghe thường ngày.

“Vị tiên sinh này, chắc hẳn thoải mái rồi? Vừa rồi là món quà nhỏ tặng ngài, không cần cảm ơn, tưởng tượng bị đàn ông khẫu giao đến hẳn kích thích hơn so với phái nữ nhỉ, ngài thấy có đúng không?”

7. Chương 7: Quản Lý 1

Dư Viễn vui vẻ xong thì trực tiếp nằm bẹp trên giường ngủ, nửa thân dưới được thỏa mãn, lại ghẹo đối phương một chút, tâm trạng khoái trá cực kỳ, không để ý đến hộp tin nhắn bị thằng nam kia oanh tạc hơn mười tin nhắn nữa, Dư Viễn nhìn cũng không nhìn, tắt âm thanh của điện thoại, còn mình vùi đầu ngủ ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, Dư Viễn rời giường vệ sinh cá nhân, quần áo chỉnh tề chuẩn bị đi làm, ngồi trên xe, mở điện thoại ra, cậu mới phát hiện màn hình vẫn là giao diện mạng xã hội, mà bên dưới hiện lên thông báo hơn hai mươi tin nhắn, cậu tiện tay mở hộp tin nhắn, quả nhiên tất cả tin nhắn đều đến từ thằng nam kia, Dư Viễn cắn tai nghe, nghe lần lượt từng tin nhắn như để giải trí, có lúc cậu nhin không được bật cười.

Nghe xong toàn bộ, Dư Viễn đại khái rút ra được kết luận, ý tứ của thằng nam là: tên nhóc, mi cứ chờ đấy, anh hai sớm muộn cũng tìm được mi, lúc đó sẽ gọi đến hơn mười gay cùng nhau thao mi, không thao thì mất nở hoa không tha, còn phải thao mi đến đại tiểu tiện cũng không thể, tóm lại là làm chết mi.

Dư Viễn hoàn toàn không để ý, trong lòng thầm cười tên loi chơi này nói thiếu, còn ‘thao khóc ra nước mắt nữa’.

Sau khi Dư Viễn đến công ty, đã sớm ném chuyện này ra khỏi đầu, giống như việc cậu chưa từng nhớ mặt những người mình đã lăn giường cùng, có lẽ ấn tượng sâu sắc nhất chỉ là lần nào kê ba lớn.

Cậu dẹp lại những vấn đề đó, nghiêm túc vào văn phòng, đột nhiên phát hiện bầu không khí hôm nay không bình thường, ban đầu Dư Viễn không quan tâm lắm, nhưng rồi thấy mấy cô bé cấp dưới ngoan ngoãn nghe lời hàng ngày đều treo lên vẻ mặt buồn khổ, mà hình tượng Dư Viễn ở công ty là anh trai tốt tính dịu dàng tâm lý, đương nhiên tự giác đến hỏi thăm họ.

Cậu vừa hỏi, nhóm cô bé liền kể khổ: “Dư tổng giám, chắc ngài chưa biết, quản lý bộ phận ý tưởng của chúng ta mới bị điều đi, người mới đến là một bác già hơn bốn mươi tuổi! Hơn nữa tay chân không sạch sẽ, người của chúng ta mới nộp bản kế hoạch cần xét duyệt, lão ta ngay lập tức động tay động chân, nữ nhân viên phòng mình đều hơi sợ, tuy chúng ta chỉ là công ty con, nhưng cũng không nên điều người như vậy đến đây chứ.”

Tiểu Đình nói xong, Dư Viễn hiểu ngay, nói dễ nghe là chân tay không sạch sẽ thích ngó ngoáy, khó nghe thì quản lý này chính là một sắc lang, chuyên ra tay với nữ nhân viên trong công ty, nói thẳng ra, Dư Viễn rất ghét loại người như thế, tuy cậu chẳng tốt đẹp gì nhưng ít nhất công tư phân minh.

“Được rồi, em về chỗ đi.” Dư Viễn nhả nhận cười, nói: “Tôi bớt chút thời gian nói chuyện với quản lý, mọi người yên tâm làm việc.”

Được Dư Viễn cam đoan, vẻ mặt Tiểu Đình tràn đầy sùng bái vui vẻ gật đầu, tạm biệt rồi tung tăng rời đi.

Dư Viễn thu gọn một ít tài liệu trên mặt bàn, định đích thân đến phòng quản lý, chuyện này nhất định không thể thành tiền lệ ở công ty, tuy chức vụ cậu không cao nhưng nói vài câu đánh động hẳn không có vấn đề gì.

Nghĩ như vậy, Dư Viễn cầm một tập tài liệu không quan trọng đến phòng quản lý, cậu lịch sự gõ cửa, bên trong truyền ra âm thanh đặc trưng của một ông bác trung niên, cao giọng nói: “Mời vào.”

Dư Viễn cầm tài liệu đẩy cửa vào, khoe môi cậu tràn ra ý cười nhàn nhạt, cả người toát ra vẻ thuần khiết vô hại.

Nhìn người đàn ông ngồi trên ghế dựa, quả nhiên là một ông bác hơn bốn mươi tuổi, có điều bề ngoài thoạt nhìn nghiêm trang, ngũ quan đoan chính, so với bộ dáng lăm la lăm lét trong tưởng tượng của Dư Viễn thì hơn xa.

“Có chuyện gì?”

Một câu của quản lý thức tỉnh Dư Viễn, hồi thần, cậu cuống quýt nâng tập tài liệu lên, thanh âm ôn hòa, nói: “Có chút tài liệu cần ngài tự mình xét duyệt.”

Quản lý gật đầu, Dư Viễn cẩn thận đưa tài liệu qua, lúc quản lý nhận lấy, bất ngờ bị hấn nắm chặt cổ tay, Dư Viễn ngừng lại động tác, bàn tay to lớn thô ráp vuốt ve cổ tay cậu một hồi lâu, thuận chiều xoa nắn bàn tay cậu rồi mới cầm tập tài liệu.

Dư Viễn thầm kêu xui xẻo, người này tương đối khó giải quyết, vậy mà là loại nam nữ đều ăn... Dư Viễn thận trọng suy nghĩ, lòng nổi ý nghịch ngợm, cậu nghĩ nghĩ một hồi liền có ý hay, sau đó giống như ảo thuật, vẻ mặt “bùm” một phát biến thành kinh ngạc đỏ hồng, bất kể ai nhìn qua đều tưởng cậu lần đầu bị quấy rối, sợ hãi thẹn thùng không dám nói, người như thế mới dễ bị nhắm đến xâm hại nhất.

Quả nhiên, Dư Viễn bày ra vẻ mặt này xong, ánh mắt quản lý rõ ràng sáng lên, hấn tương đối cao, đứng lên cao hơn Dư Viễn gần một cái đầu, chỉ cần nhìn lướt qua là có thể thấy cái cổ trắng nõn, tóc ngắn gọn gàng, kết hợp với sơ mi trắng, thật đúng là một chú sơn dương ngây ngô đáng yêu.

Quản lý dứt khoát đi vòng qua bàn làm việc, đến trước mặt Dư Viễn, cao giọng nói: “Trước tiên, cậu trình bày khái quát cho tôi về tình hình của dự án này.”

Dư Viễn vội vàng vừa nói vừa nhìn tài liệu trên tay, cô ý không nhìn quản lý, giọng điệu thả nhẹ hơn rất nhiều, trong lúc trình bày, thường tỏ ra mình đang khẩn trương, hết sức làm bộ mình ngại ngùng, cậu khá tốn công diễn trọn vẹn trò này. Có thể thấy, sơn dương bé nhỏ ngây thơ không phải là một vai diễn dễ dàng gì.

Dư Viễn nói được một nửa, quản lý nhìn bộ dáng cậu càng yên lòng, trắng trợn đi ra phía sau Dư Viễn, cơ thể dựa sát, dán vào lưng Dư Viễn, hấn vừa động, Dư Viễn làm vẻ hoảng sợ nhưng không dám lớn tiếng hô.

Sau đó, quản lý cúi đầu, thổi thổi khí vào tai Dư Viễn: “Tiếp tục nói.”

Dư Viễn làm màu né một chút, rồi tiếp tục trình bày, tốc độ nói chậm dần, có lúc còn nói nhầm, giả vờ giống như thật.

Mà người ở phía sau, vừa cúi đầu chôn ở hõm cổ Dư Viễn hít sâu một hơi, vừa vươn tay sờ mông Dư Viễn, còn ra sức xoa bóp vài cái.

“Ha a... Không, quản lý... Ừm ừ...”

Dư Viễn bắt đầu thở dốc, cảm nhận đại kê ba phía sau vì tiếng rên của mình mà lớn thêm, Dư Viễn lập tức không nói dự án cái gì nữa, biết cá đã mắc câu, cậu càng muốn cố gắng hoàn thành tốt vai diễn của mình.

Quản lý nhìn thấy biểu tình nhẫn nhịn của Dư Viễn, thăm mở cờ trong bụng, hấn vẫn thổi khí bên tai Dư Viễn: “Sao không tiếp tục nói, sơn dương nhỏ của tôi?”

Cơ thể Dư Viễn run lên, mông bị sờ thích muốn chết mà không được để lộ ra ngoài, cậu động cũng không dám động, nói: “Quản lý... Đừng, đừng như thế... Đây là công ty... Không thể làm thế... Á a...”

Dư Viễn hô một tiếng, bởi vì người phía sau dùng đại kê ba, cách lớp quần, chen vào giữa hai cánh mông cậu. Quản lý trực tiếp ôm lấy Dư Viễn từ phía sau, bởi vì chiều cao, Dư Viễn làm như không thoát khỏi cái ôm của hấn, xấu hổ chịu đựng từng trận ma sát.

Khi quản lý nhìn thấy hành động Dư Viễn đều cố nín nhịn, thăm nghĩ mình thực sự gặp một người đơn thuần dễ gạt, ngoài miệng tươi cười, thân dưới ma sát càng mạnh hơn, còn liếm vành tai Dư Viễn nói: “Sơn dương nhỏ của tôi, sao em có thể vừa ngây thơ vừa mê người như thế, nói cho tôi biết có thích không, tôi muốn làm em ngay bây giờ.”

Cơ thể Dư Viễn run rẩy không thôi, sắc mặt đỏ bừng, giọng nói run run: “Quản lý đừng... Không được... Tôi, tôi không thích như vậy... Ngài buông tôi ra... có được không?”

Dư Viễn vừa nói vừa cảm nhận đại kê ba nóng như sắt nung phía sau, nội tâm kêu gào không thôi: Quản lý, mạnh hơn chút nữa, cuồng liệt làm tôi! Tôi là sơn dương nhỏ của ông, dùng đại kê ba của ông thao tôi! Bắn dịch thể vào cơ thể tôi!”

Quản lý đương nhiên không biết tiếng lòng Dư Viễn, hấn thấy người trong lòng run lấy bầy, còn thật sự nghĩ Dư Viễn không muốn, dự vọng chinh phục càng bị khơi dậy, hấn dứt khoát lột sạch quần Dư Viễn, hai đùi trắng tấp trắng mượt hiện ra, cặp mông căng tròn vì vừa bị ma sát mà phiếm hồng, nhìn mà chỉ muốn gặm cắn, nhưng đồng thời cũng muốn dùng đại kê ba thao.

Bị lột quần, Dư Viễn có phản kháng vài cái, có điều, chút sức lực làm màu kia còn không đủ giải ngứa cho người ta, miệng luôn kêu không muốn.

Một bàn tay quản lý chụp lấy cặp mông nhảy cảm nhần nhụi.

“A a...”

Dư Viễn thích hét lên, kê ba phía trước bị quản lý khiêu khích phát cứng.

Có điều, tiếng kêu ấy bị quản lý tưởng cậu sợ hãi, đại kê ba càng lớn hơn, vừa vặn đặt giữa hai cánh mông Dư Viễn, nhiệt độ nóng bỏng thật khiến eo Dư Viễn muốn tan chảy.

Bề ngoài cậu vẫn kêu không muốn, cơ thể có chút nhuốm hồng, trong lòng lại đang khao khát: Mau mau tiến vào! Đại kê ba thao chết tôi đi!

8. Chương 8: Quản Lý 2

Cơ thể mẫn cảm của Dư Viễn vốn không chịu được khiêu khích dữ dội như thế, cậu cảm giác được hoa huyết dưới thân bắt đầu ướt, hơi hơi co chặt chờ đợi khao khát được cho ăn.

Đại kê ba nóng rực ma sát tới lui như một thanh sắt nung khiến Dư Viễn vừa phấn khích vừa chờ mong, cậu chưa từng làm ở công ty vì không muốn để lộ bí mật của bản thân, một mặt thích thú một mặt nhần nại làm cậu cảm thấy như bị tra tấn.

Đôi mắt hoa đào phiếm hồng, gương mặt xinh đẹp mịn màng đỏ bừng, người không biết còn tưởng cậu xấu hổ vì bị quấy rối, chỉ có Dư Viễn biết bộ mặt thật của bản thân, cậu đây là ghen đến đỏ cả mặt!

Thoải mái mà không thể lộ ra ngoài khiến Dư Viễn khổ sở, khóe mắt rung rung vì ghen, trong lòng gào lên mắng má nó.

Nhưng tất cả hình ảnh lọt vào mắt quản lý đều biến thành cảnh tượng mê người, ánh mắt mê ly mờ mịt mà quyến rũ lóe lóe sáng, khuôn mặt trắng nõn nhiễm sắc hồng, đôi môi hé mở lộ ra chiếc lưỡi mềm mại, lông mày tinh tế hơi nhíu lại, còn có tiếng thở dốc rất nhỏ quanh quẩn bên tai... Quản lý nhin không được gặm cắn cầm và cắn cổ Dư Viễn, nước miếng trào ra, vẻ mặt say đắm: “Em sao đẹp như thế, ồ... Sơn dương bé nhỏ của tôi, tôi làm em ở nơi này nhé, em có thích không, thích đại kê ba lắm đúng không, một lát nữa nó sẽ thao em bay lên mây, tôi muốn bắn lên mặt em, em quá xinh đẹp, tôi muốn vừa nhìn mặt em vừa làm em. Em xem, đại kê ba càng cứng hơn rồi.”

Dư Viễn lắc đầu, cậu mím môi không dám nói câu nào, trong lòng cũng mong quản lý nín miệng giữm, cậu sắp nhin không được nữa, hoa huyết bắt đầu ướt át, kê ba dưới thân dựng thẳng đứng. Dư Viễn muốn kêu

rên nhưng không thể, tường ở công ty cách âm không tốt, hơn nữa có rất nhiều người chú ý đến phòng quản lý... Nước mắt Dư Viễn tràn ra khóe mi, cơ thể buông thả trống rỗng gào thét.

“Ừm, cục cưng của tôi đừng khóc, để tôi nhìn bên dưới em, dùng lưỡi làm thí mắt em có được hay không? Em thích như vậy không? Thích đầu lưỡi thao mình không?” Quản lý vừa liếm nước mắt trên má Dư Viễn vừa lén mò tay xuống thí mắt khép mở.

Dư Viễn tức khắc kẹp chặt hai chân kêu: “Đừng.”

Nhưng cậu chậm một bước, bàn tay quản lý đã mò đến nơi ẩm ướt kia, trần trụi dò xét hoa huyết mẫn cảm!

“Nha a a...”

Cả người Dư Viễn run lên, không kìm được hét thành tiếng.

Mà quản lý ở phía sau vừa cực kỳ kinh ngạc vừa mừng rỡ, hấn ra sức tách mở hai cánh mông Dư Viễn, cẩn thận thêm khát nhìn chăm chăm hoa huyết đang chảy ra tao thủy, thốt lên: “Em là người song tính, ra nhiều tao thủy như thế còn kêu đừng, cục cưng quả đúng là phóng đảng trời sinh, em là sơn dương nhỏ mê người của tôi, tôi không muốn lãng phí bất kỳ một giọt tao thủy nào, em rất đẹp em có biết không, tôi muốn thao chết cục cưng, tôi muốn dùng đầu lưỡi này thao chết em.”

Dứt lời, quản lý vươn đầu lưỡi đâm vào nơi đó của Dư Viễn! Môi còn hút tao thủy xung quanh, âm thanh “tích tích” đặc biệt vang dội!

“Ha a a a a, không, quản lý a a... Đầu lưỡi thật tuyệt, làm chết người ta rồi, nha a a a á, đừng nói cho người khác biết, người ta sẽ để ngài tùy ý thao, thao chết tôi đi, tôi là sơn dương nhỏ của ngài y á á á, thật thoải mái, giết chết tôi a a a ha a...”

9. Chương 9: Quản Lý 3

Dư Viễn kêu rên khiến quản lý giật nảy mình, sơn dương nhỏ xinh vừa rồi còn ngượng ngùng nháy mắt trở nên phóng túng không thể tả, ánh mắt quản lý chăm chú nhìn hoa huyết ướt đầm của Dư Viễn, ngừng đầu lưỡi híp mắt nói: “Phóng đảng như em có phải bị đàn ông chơi nhiều lần rồi phải không? ‘Râm’ như thế? Em quá nhạy cảm khi bị đầu lưỡi thao, chẳng lẽ chưa từng ai thao em bằng cách này sao? Rên thêm vài tiếng cho tôi nghe nào, kê ba bị em rên đến sắp bùng nổ rồi.”

Dư Viễn giật bắn mình, toàn thân cậu bủn rủn, cả hai tiểu huyết đều ngứa ngáy không thôi, nhưng câu vừa rồi của quản lý khiến cậu chợt nhớ ra mình vẫn còn ở công ty!

Có lẽ sẽ không có vấn đề gì, cậu là một kẻ phóng túng, hai động phía dưới bị người khác thao không khép

lại nổi, vài ngày không được ai thao ngay lập tức cảm thấy không thoải mái, nếu không tìm được súng thật đạn thật, trong nhà Dư Viễn còn giấu rất nhiều đồ chơi tình thú mua trên mạng, bất kỳ lúc nào cũng có thể phục vụ hai tao huyết.

“Đừng, đừng mà... Đừng nhìn phía dưới tôi... Ha a, quản lý, đầu lưỡi sắp liếm tan chảy người ta rồi... Ô ưm a a.”

Quản lý dựng thẳng người, một tay đè Dư Viễn xuống bàn làm việc, hai ba giây đã lấy ra kê ba của mình, kê ba màu tím vừa thô vừa cứng nhắm ngay vào hoa huyết Dư Viễn, một phát tiến vào!

“A a a a.”

“Hô!” Quản lý thoả mãn thở dài một tiếng, hấn vỗ về cặp mông lớn của Dư Viễn, nói: “Cứng thật chặt! Xem ra sơn dương nhỏ của tôi trời sinh lẳng lơ, ồ, thật chặt, thao em có thích không?”

Văn phòng cách âm tốt hơn, Dư Viễn cố gắng giữ lấy tia lý trí còn sót lại, trong đầu liên tục lặp lại mấy chữ “nơi này là công ty” nhưng tiếng rên rỉ vui thích vẫn không thể nhịn được.

“Ha a, quá sâu, a, nha a a...”

Quản lý kéo Dư Viễn rời khỏi mặt bàn, để cậu nửa quỳ nửa bò trên mặt đất, sàn nhà lạnh lẽo khiến Dư Viễn rung mình một cái, tao huyết phía sau co lại càng chặt, chặt đến mức khó mà trừu sáp.

“Hô ô! Em muốn hút chết tôi à sơn dương nhỏ! Giết chết em, tôi muốn làm chết em, đại kê ba xuyên chết em! Em là người chặt nhất mà tôi từng thao, nhỏ và thoải mái hơn cả phụ nữ, tao thuỷ nhiều như thể chúng tổ trời sinh phóng đảng! Em nói em có phải là sơn dương của tôi không, em ngẩng đầu, tôi muốn nhìn mặt em mà làm em, tôi muốn bắn vào gương mặt xinh đẹp của em!”

Dư Viễn đổ mồ hôi đầm đìa, cậu quỳ trên sàn nhà, khó khăn ngẩng đầu lên, gò má tinh tế lọt vào mắt quản lý, không chỉ thế, sàn nhà mát lạnh giúp Dư Viễn giữ lại càng nhiều lý trí hơn, cậu cố ý liếc mắt đầy sắc tình, chất lỏng trong miệng men theo khoé môi chảy xuống, cái cổ thon dài vẽ ra đường cong tuyệt đẹp.

Cảnh tượng này khiến quản lý thất thần, không đề phòng mà – bắn!

Hoa huyết thích thú nhận lấy cơ man chất lỏng nóng bỏng màu trắng, Dư Viễn cau mày kinh ngạc hô lên, người này đột nhiên bắn ra khiến cậu không kịp phản ứng, bụng chứa đầy dịch thể, càng khiến cậu không thể tưởng tượng được là, ông bác quản lý trung niên chết bầm này thế mà xuất tinh sớm!

Quản lý cũng vì mình đột nhiên bắn mà cực kỳ xấu hổ, hấn rút kê ba đã mềm oặt của mình ra khỏi hoa huyết Dư Viễn, kê ba trắng kiện lúc nao giờ chỉ còn héo rũ vô hại, dịch thể trắng sệt từng chút từng chút tràn vào hậu huyết Dư Viễn.

Dư Viễn trừng to mắt, cực kỳ khó chịu, cậu vừa định mắng mấy câu thì bị tiếng gõ cửa dọa nhảy dựng.

“Cốc cốc cốc...” Tiếng gõ cửa vọng vào kèm theo giọng nói hơi ngờ ngợ: “Quản lý, ngài có sao không? Sức khoẻ ngài không ổn sao? Trong văn phòng có tiếng động gì lạ thế?”

Tiếng gõ cửa không ngừng cùng câu hỏi nghi ngờ của nhân viên làm Dư Viễn hoảng hốt, hai ba giây đã mặc xong quần áo, quản lý cũng nhanh chóng chỉnh tề sửa sang trang phục, còn liếc mắt ra hiệu cho Dư Viễn, không cần nghĩ thêm, Dư Viễn lập tức hiểu ý trốn dưới gầm bàn làm việc, lỡ đâu người ngoài kia nghe được cái gì không nên nghe, cậu cũng không bị dính nạn.

Dư Viễn ngồi trong gầm bàn, nghe thấy tiếng quản lý mở cửa, còn để người kia đi vào, hai người nói vài câu ngắn gọn, thế nhưng ngay sau đó không coi ai ra gì mà bàn bạc công việc!

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, Dư Viễn nhìn kim chỉ chạy không ngừng, cậu thấy mình hôm nay đủ xui xẻo, đừng phải ông bác đáng khinh thì thôi đi, thế mà xuất tinh sớm, mình thích chưa đủ hần đã bắn, bây giờ trong mông còn có dịch thể của người nọ, ngồi dưới bàn, Dư Viễn càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng bất bình.

Năm phút đồng hồ.

Mười phút.

Hai mươi phút.

Dư Viễn lúc này rất phẫn nộ, ông bác quản lý kia rõ ràng ném mình ra khỏi não rồi, điều này khiến Dư Viễn có cảm giác như mình là sex doll dùng một lần xong vứt.

May mà nhân viên kia không biết chuyện xảy ra trong văn phòng, khó có được quản lý chịu trao đổi công việc quan trọng với anh ta.

Quản lý cầm tài liệu nhân viên đó mang đến, xoay xoay ghế ngồi, nghiêm túc xem xét tài liệu.

Dư Viễn chớp mắt, nhìn cặp đùi xuyên quần tây trước mắt mình và cả nơi nằm giữa chúng, cậu nhất thời nổi lên ý nghĩ trả đũa, các cách trả thù tràn ngập trong đầu.

Dư Viễn nâng tay lên, khẽ khàng kéo khoá quần tây xuống, cậu biết chiều cao của bàn làm việc hoàn toàn có thể che chắn hết phía dưới, ngay tức khắc không hề kiêng kỵ ra tay.

Lấy ra kê ba đã mềm mại, kinh nghiệm nhiều năm khiến kỹ năng thủ *** hay khẩu giao của Dư Viễn đều rất tốt, cậu thuận thực vuốt ve nó, hai tay đều tham chiến, thỉnh thoảng niết qua đầu đỉnh, đôi khi đùa bỡn hai tinh hoàn, đáng sợ hơn là ngậm cả kê ba vào miệng, dùng đầu lưỡi linh hoạt liên tục khiêu khích

kê ba nổi gân xanh, yếu hầu co chặt đúng lúc, chốc lát đã liếm kê ba vừa cứng vừa lớn, căng đầy khoang miệng.

Quản lý vốn ngồi ngay ngắn trên ghế xoay chợt cứng ngắc, hần cổ đè nén khoái cảm, hơi rữ mắt liền thấy Dư Viễn ngẩng gương mặt nhỏ nhắn tỉ mỉ liếm kê ba vừa cứng vừa tím của mình, chuyện này chưa là gì, nhưng ánh mắt quẩn rữ mị hoặc của Dư Viễn lại khiến quản lý bắn một lần nữa!

Trong miệng Dư Viễn toàn là dịch thể, nuốt xong cũng không nhả kê ba ra, Dư Viễn đã nghĩ kỹ, ông không phải xuất tinh sớm sao? Tôi khiến ông không bắn nổi một giọt nào nữa, ông không phải thích đè mấy cô bé sao? Tôi khiến ông thấy thiếu nữ liền đau kê ba, cứng không cứng được!

Đối với Dư Viễn mà nói, vắt khô một người đàn ông xuất tinh sớm không khó chút nào!

10. Chương 10: Quản Lý 5

Quản lý và nhân viên nọ cứ thể trao đổi công việc trong văn phòng hần một giờ, phần lớn đều là nhân viên báo cáo, quản lý “chăm chú” lắng nghe, nhưng Dư Viễn chắc chắn rằng quản lý không để tâm đến đồng văn kiện đó, ừm ừm ừ ừ vài tiếng có lẽ, hơn nữa là tiếng rền rĩ không nhận được phát ra do bị đầu lưỡi linh hoạt của Dư Viễn liếm bắn, đồng thời Dư Viễn nhận ra hình như ông bác quản lý nhiệm kỳ mới này rất thích chơi trò “văn phòng kích thích”, đáng tiếc là – hần lại xuất tinh sớm.

Một giờ đồng hồ ngắn ngủi, miệng Dư Viễn mỗi rã rời, kê ba quản lý cương rồi bắn liên tiếp sáu lần, trong đó năm lần là bắn toàn bộ vào miệng Dư Viễn, lần cuối cùng, Dư Viễn thỏa mãn mong muốn của hần, phần lớn chất lỏng bắn lên mặt, dịch thể trắng sệt chảy dọc theo hai má Dư Viễn, khoé miệng còn đọng lại một ít chất lỏng trắng sữa.

Có điều không thể không nói, kê ba cực lớn của quản lý vẫn rất đáng được xem trọng, lúc cương thì thô dài vừa phải, xúc cảm vừa cứng vừa lớn đó khiến Dư Viễn thể mà hơi hơi yêu mến không nở rời, thường thức hình ảnh vật nào đầy tính giác là niềm vui lớn nhất của Dư Viễn, đáng tiếc – hần lại xuất tinh sớm.

Chỉ cần trò chơi “văn phòng kích thích” không bị người khác phát hiện, Dư Viễn có thể thuận theo, dù sao làm việc vừa bận bịu vừa mệt mỏi, ai cũng muốn lên nghỉ ngơi mà lại không thể để những nhân viên khác biết được, đó đúng là chuyện vui đẹp cả đôi đường, thể nhưng với những chuyện như này Dư Viễn rất kén chọn đối tượng, nếu thật sự chỉ có thể chọn ông bác quản lý trước mặt đây, Dư Viễn chắc chắn không đồng ý, chưa kể hần rất đáng khinh, chỉ duy nhất lý do kia đủ để Dư Viễn nhất quyết không quẩn lấy hần.

Bởi vì hần xuất tinh sớm.

Đừng trách tại sao Dư Viễn nhai đi nhai lại vấn đề này, một giờ bắn sáu lần thật sự là người bắn nhiều nhất mà Dư Viễn từng thấy, hơn nữa đến lần thứ bảy hần không dậy nổi nữa, bất kể Dư Viễn dùng tay vuốt ve hay dùng miệng khuấy đảo, vật kia vẫn cứ mềm nhũn ngủ say, thật kéo tụt hết hứng thú của Dư Viễn.

May mà nhân viên nọ rút cuộc báo cáo xong đi ra khỏi văn phòng, theo tiếng đóng cửa “cạch” vang lên, Dư Viễn không nói lời nào ném thứ mềm mại trong tay xuống, định đứng lên.

Ngay khoảnh khắc này, Dư Viễn chưa kịp làm gì thì một đợt chất lỏng nóng cháy cuộn cuộn bất ngờ phun lên mặt cậu!

Dư Viễn sửng sốt, quản lý cũng sửng sốt.

Tức thì, bầu không khí tràn ngập mùi đặc trưng của WC, đồng thời, chất lỏng màu vàng nhạt từ khuôn mặt Dư Viễn nhỏ “tí tách” xuống mặt sàn.

...Nước tiểu của quản lý!

...Không cứng nổi nên bắt đầu bắn nước tiểu!

...Quan trọng là nước tiểu còn bắn lên mặt cậu!

Chất lỏng vàng vàng óng ánh lẫn lộn trên gương mặt xinh đẹp của Dư Viễn, mùi nước tiểu càng lúc càng nồng dần dần tản ra xung quanh văn phòng.

“Ồ, sơn dương nhỏ hư hỏng của tôi thật đẹp.”

Quản lý nhìn gương mặt Dư Viễn dính đầy nước tiểu và dịch thể của hắn, lại nhìn kê ba không cứng bắn ra nước tiểu dưới thân, cảnh tượng kia khiến Dư Viễn không còn gì để nói.

Dư Viễn hí mắt, cổ ỷ sấp lại gần quản lý, cười cợt: “Tôi đẹp?”

Dứt lời, Dư Viễn vươn đầu lưỡi hồng phấn liếm chất lỏng bên khoé miệng, dịch thể và nước tiểu đồng thời bị đầu lưỡi mềm mại liếm vào trong miệng, còn nuốt một cái nữa.

Hai mắt ông bác quản lý tròn sững sốt, hấn choáng váng lập tức gật đầu: “Đẹp, rất đẹp.”

Dư Viễn nghiêng người, ngồi lên mặt bàn làm việc trước mặt quản lý, cậu với tay lấy khăn giấy rồi vừa lau chất lỏng trên mặt vừa cười như không cười nói: “Quản lý, người trong công ty có ai biết chuyện xuất tinh sớm này không?”

Vừa hỏi xong, sắc mặt quản lý tức thời tái mét, nhìn biểu tình hắn, Dư Viễn liền đoán được chắc chắn không ai trong công ty biết chuyện này.

“Ngài muốn chuyện này truyền ra ngoài hay muốn tôi giữ kín nó giúp ngài?”

Vẻ mặt quản lý hết xanh lại trắng, hắn không thể không đầu hàng nói: “Giữ, giữ kín.”

Dư Viễn lau sạch chất lỏng trên mặt, nở nụ cười: “Vậy thì coi như hôm nay không có chuyện gì xảy ra hết, ngài nói có đúng không? Còn nữa, sau này nếu lại có ai bị ngài sàm sỡ, tôi không thể cam đoan người ta không biết chuyện ngài xuất tinh sớm.”

Nghe Dư Viễn nói xong, quản lý lập tức bị cậu uy hiếp tức giận nổi đầu, mặt đỏ phừng, định mở miệng phản bác.

“...Ngài khoan hãy nói.” Dư Viễn ngắt lời hắn, tiếp tục cười cười: “Quản lý tiền nhiệm đi chưa lâu đâu, ngài nói nhân viên trong công ty sẽ tin một tên yêu râu xanh như ngài hay sẽ tin một tổng giám nhiệm chức ba năm quan hệ không tệ là tôi hả? Tự ngài đoán đi, quản lý.”

11. Chương 11: Chuyến Bay Kịch Tính 1

Gần đây, Dư Viễn ở công ty như cá gặp nước, đặc biệt là với các cô bé cùng phòng ban, không vì lý do nào khác ngoài việc nhờ Dư Viễn đích thân đến văn phòng quản lý đáng khinh một thời gian trước, sau đó ông bác quản lý nhiệm kỳ mới rốt cuộc không dám sờ mó các chị em nữa, nhân viên nữ của phòng thiết kế không một ai không bội phục Dư Viễn, thậm chí còn có người hỏi cậu làm thế nào để thu phục quản lý.

Đương nhiên Dư Viễn không nói sự thật, chỉ cười cười ả ỷ, cậu kín mồm kín miệng như thế càng khiến các cô gái yêu thích hơn, họ sắp thổi phồng cậu lên tận trời.

Sự thật là, quản lý thường xuyên bị Dư Viễn quấy rầy vài phát, vật dưới thân không gượng dậy nổi suốt một tuần liền, càng gia tăng cảm giác thành tựu của Dư Viễn, kẻ ba dù lớn cũng có một ngày bị vất khô!

Cũng vì tiếng lành của Dư Viễn đồn càng ngày càng xa, phó tổng giám đốc công ty giao cho cậu một công việc ngon lành – đi công tác ở Y quốc.

Lúc nhận được thông báo, Dư Viễn hơi có cảm giác được yêu mến mà vừa mừng vừa lo, tuy nhiên cậu biết dạo này công ty ký kết một hợp đồng lớn, vì đối tác cực kỳ hào phóng nên cấp trên công ty rất coi trọng, còn có ý điều động một người đến Y quốc để tiến hành khảo sát và kiểm tra.

Vốn dĩ tưởng rằng công việc vừa nhẹ nhàng vừa có thể nhân tiện ra nước ngoài du lịch nhất định rơi xuống đầu một tên con ông cháu cha nào đó, ai ngờ rơi trúng Dư Viễn.

Công tác vội vàng, Dư Viễn chuẩn bị vài thứ cần thiết, trước đó, phó tổng giám đốc còn gọi cậu đến văn phòng, cẩn thận dặn dò một lượt.

“Dư Viễn à, công tác Y quốc giao cho cậu, công ty rất coi trọng cậu, hơn nữa tiếng Anh của cậu không tệ, bất kỳ lúc nào cậu cũng nhớ kỹ cần để lại ấn tượng tốt cho đối tác, mối quan hệ nào có thể lợi dụng được thì đừng ngần ngại, nắm lấy cơ hội nhé.”

Dư Viễn liên tục gật đầu, những lời này khiến cậu như lọt vào sương mù, cậu chỉ là một thanh niên nhỏ nhoi bình thường ngày ngày chui rúc ở trong nước, sao có thể có cái gọi là mối quan hệ gì gì chứ.

Không kịp nghĩ gì nhiều, Dư Viễn bước chân lên chuyến bay đến Y quốc.

Một chuyến bay kéo dài hơn mười mấy giờ đồng hồ, Dư Viễn vốn dĩ định ngả lưng chợp mắt, nhưng thực tế không như ý nguyện, bởi vì ngồi cạnh cậu là một tên nhóc Y quốc tóc vàng mắt xanh, hơn nữa còn là một tên nhóc Y quốc lắm mồm, thế thì thôi đi, kỳ lạ là tên nhóc vừa nhìn thấy Dư Viễn thì suốt chuyến bay chưa từng ngậm miệng.

“Ồ, bạn là người Trung Quốc á! Mắt bạn rất to, rất đẹp!”

Được bạn bè quốc tế khen ngợi, Dư Viễn chỉ nhếch môi cười có lệ.

“Tôi đến Trung Quốc du lịch, tôi rất thích văn hoá Trung Hoa! Bề dày lịch sử của các bạn thật đáng ngưỡng mộ!”

Được bạn bè quốc tế hết lời khen ngợi, Dư Viễn tiếp tục nhếch môi cười cười, ngoảnh mặt trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ha, chúng ta kết bạn đi! Bạn có thể dạy tôi nói tiếng Trung được không? Tôi nói chưa sôi.”

Được bạn bè quốc tế hai ba câu liền “thân thiết” như thế, Dư Viễn lim dim ngủ rồi cuộc nhin không được quay đầu lại nói: “Cậu muốn học câu nào?”

Tên nhóc tóc vàng vui vẻ nói: ” ‘Anh yêu em’ nói như nào?”

Đôi mắt Dư Viễn cong cong, tươi cười: “Chuyện này đơn giản, nói theo tôi: thao – chết – em.”

“Thao – chết – em.”

Tên nhóc tóc vàng học tập rất quy củ, cực kỳ nghiêm túc, nhóc vô cùng mừng rỡ khi tìm được một người tốt dạy mình vài câu tiếng Trung đơn giản trên chuyến bay, tranh thủ ham học, hỏi thêm: “Thế ‘rất được’ nói như nào?”

Đôi mắt Dư Viễn tiếp tục cong cong, cười: “Đồ – phóng – đăng.”

Tên nhóc tóc vàng hơn hử học: ” ‘Bạn thích mình’ nói như nào?”

“Thao em thấy thoải mái.”

” ‘Rất tuyệt’ nói làm sao?”

“Sướng.”

“Còn ‘tráng lệ nguy nga’?”

“Trym lớn thật thích.”

...

Cứ như thế, tên nhóc Y quốc còn hỏi Dư Viễn rất nhiều câu tiếng Trung khác, rốt cuộc nhóc cảm thấy việc học hành hôm nay không tệ lắm thì Dư Viễn cũng sắp ngủ gật, người bạn nước ngoài này rất chăm chỉ ôn tập lại “kiến thức” mình vừa học, miệng lẩm nhẩm mấy câu Dư Viễn dạy, tuy âm thanh nhóc không lớn nhưng đủ để Dư Viễn ngồi ngay bên cạnh nghe thấy cực kỳ rõ.

Vươn tay điều chỉnh ghế ngồi, lấy tấm bịt mắt đeo lên, cậu nhắm mắt lại, nghe giọng nói tên nhóc bên tai, hơi cong khoé miệng giễu cợt, tiếp tục ngủ.

12. Chương 12: Chuyến Bay Kịch Tình 2

Trên chuyến bay Dư Viễn đến Y quốc, trên máy bay hầu hết là người da trắng tóc vàng, thức ăn và đồ uống đều của phương Tây khiến Dư Viễn ăn uống không thích lắm.

Lúc tiếp viên hàng không đến hỏi cậu muốn ăn gì, cậu không do dự chọn nước lọc, còn tên nhóc nước ngoài ngồi cạnh cậu có sở thích “tình thú” cao hơn bình thường, thế mà gọi một ly rượu vang.

Thế thì thôi đi, người khác uống cái gì vốn không liên quan đến Dư Viễn, quan trọng là đối phương uống rượu vang xong lại càng thêm phần kích thích không để người khác ngủ ngon, lân la tìm hiểu văn hoá Trung Hoa từ Dư Viễn! Dư Viễn hận không thể cho thêm ít thuốc mê vào ly rượu của nhóc ta, bạn bè nước ngoài nhiệt tình như thế chỉ khiến cậu thấy phiền toái.

Tên nhóc tóc vàng uống ly rượu vang xong kích động trao đổi văn hoá Trung Hoa với Dư Viễn, hai giờ sau rốt cuộc đứng lên vào WC “xả nước”.

Dư Viễn nhéo nhéo gương mặt cứng ngắc, có trời mới biết cậu muốn ngủ ngon một giấc cỡ nào!

Nếu ông trời không chiều lòng người, Dư Viễn chỉ có thể giở vài mảnh nhỏ, cậu bình tĩnh vẫy tay nữ tiếp viên hàng không, lịch sự nói: “Cho tôi một ly rượu vang.”

Tiếp viên hàng không chuyên nghiệp nhanh nhẹn mang đến một ly, Dư Viễn nhận lấy rồi để ở phía trước vị trí của tên nhóc tóc vàng kia, sau đó thừa dịp người nọ không ở đây, bình tĩnh lấy ra một gói bột trắng nhỏ, mở giấy gói ra, đổ một phần ba chỗ bột vào ly rượu vang, vài giây sau bột trắng lập tức hoà tan vào rượu, không sót dấu vết, Dư Viễn cực kỳ hài lòng cong khoé miệng.

Nếu không có thuốc mê thì dùng thuốc kích thích cũng có thể chinh đối phương, hơn nữa nó không phải thuốc kích thích loại thường, đây là thuốc chuyên dùng khiến người ta sử dụng xong thì cực kỳ ngứa cục hoa, phía trước không thể tự nhiên cứng lên, phải dùng mặt sau tiếp nhận khoái cảm để mặt trước cứng bắn ra, như vậy tác dụng của thuốc mới từ từ hết.

Dư Viễn nôn nóng muốn nhìn thấy tên nhóc tóc vàng trốn trong WC tự đâm cục hoa mình.

Chốc lát sau, tên nhóc tóc vàng trở về liền thấy ly rượu vang trước mặt, không để nhóc kịp hỏi, Dư Viễn cười cười giải thích: “Xem cậu rất thích rượu vang, tôi gọi giúp cậu một ly, không cần khách sáo.”

Nghe Dư Viễn nói xong, nhóc tóc vàng tức khắc vô cùng vui vẻ vì hành động của cậu, nhóc cảm động nói: “Woa, người Trung Quốc thật hiểu lễ nghĩa! Cảm ơn bạn gọi rượu vang giúp tôi, tôi không ngờ trên chuyến bay về nước còn có thể gặp người nhiệt tình như bạn.”

Dư Viễn nhàn nhạt cười, tận đến khi tên nhóc tóc vàng vẫy tay gọi tiếp viên hàng không, nói như này: “Chị ơi, chị có thể lại lấy cho tôi một ly rượu vang được không, tôi nhất định phải mời người bạn này.”

Nghe thế, Dư Viễn vội xua tay nói: “Không không không, không cần phiền phức như vậy đâu.”

Nhóc tóc vàng chớp mắt tươi cười: “Bạn ném thử đi, rượu vang không nặng đâu, hơn nữa cũng không phiền.”

Dư Viễn nín lặng nở nụ cười xem thường, thật ra cậu uống không thành vấn đề, chỉ cần người trước mắt uống hết ly rượu trong tay nhóc thì Dư Viễn có thể yên ổn ngủ.

Khi tiếp viên hàng không mang đến ly rượu vang thứ hai, Dư Viễn chưa kịp nhận, máy bay đột ngột lắc lư do khí lưu, tiếp viên hàng không đứng không vững nên ngã xuống, may có tên nhóc tóc vàng kịp thời đỡ cô, còn nhận lấy ly rượu mới, sau một khoảng thời gian, máy bay rốt cuộc ổn định tiếp tục hành trình.

Lúc Dư Viễn ngược mắt nhìn, nháy mắt sắc mặt cậu tối sầm...

Tên nhóc tóc vàng hai tay bưng hai ly rượu vang giống nhau như đúc, thật không thể phân biệt nổi ly nào là ly đã bỏ thuốc!

Tên nhóc tóc vàng “tâm lý” đưa ly rượu bên tay trái qua, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, Dư Viễn cứng người ngồi yên, nhận cũng không được, không nhận cũng không được...

Nhóc tóc vàng cực kỳ thẳng thắn, trực tiếp nhét ly rượu vào tay Dư Viễn, nhóc nâng ly rượu trong tay mình cùng ly với Dư Viễn: “Mình cùng ly nào!”

Dư Viễn cầm cái ly, âm thầm nhớ lại vận may của mình dạo này như nào, mua số số một lần cũng chưa trúng, ly rượu trong tay rất có khả năng là ly bỏ thuốc, nhưng 50% chưa chắc chắn... Dư Viễn đưa ly đến bên miệng, không khỏi ngược mắt nhìn phản ứng của nhóc tóc vàng.

Đối phương uống được non nửa chén, chỉ thấy nhóc uống xong rồi không nói gì, sắc mặt đỏ ửng khác thường, làn mi cong hơi nhú lại, nhóc dường như đang hết sức chịu đựng điều gì đó.

Mày Dư Viễn giãn ra, yên tâm rồi!

Khoé miệng hơi cười, còn trộm ca ngợi mình số đỏ không thôi, Dư Viễn vô cùng vui vẻ nhanh chóng uống ly rượu trong tay, còn chép chép miệng nhắm nháp hai phút, hơn nửa ly rượu chui vào bụng.

Dư Viễn thưởng thức ly rượu vang xong đang định quay sang chế giễu nhóc tóc vàng, lại thấy đối phương đỏ mặt tai hồng ho khan đứng dậy.

Nhóc vừa cố sức ho khan vừa ngượng ngùng nói với Dư Viễn: “Thật ngại, tôi vui quá nên uống hơi nhiều, rượu vang vẫn nên từ từ thưởng thức mới hay, ưm, tôi thật kém quá, không kìm được ho trước mặt bạn, thật sự mất hết mặt mũi, có điều hãy tin tôi, rượu vang uống thích lắm.”

Dư Viễn bỗng mở to hai mắt, vội vàng lấy hai tay bưng kín miệng, cậu định nôn tất cả rượu vừa uống ra, nhưng không đợi cậu kịp móc họng, hoa huyết ngay lập tức có cảm giác khác thường!

Đầu má cả nhà nhóc!

Dư Viễn giận dữ trừng mắt nhìn nhóc tóc vàng, cậu một muốn đập bay tên này khỏi máy bay!

Mà nhóc tóc vàng như không biết chuyện gì xảy ra, Dư Viễn bỗng nhiên đứng lên, lão đảo rời đi.

Dư Viễn biết mình phải nhanh nhanh đến WC, cậu hiểu rõ tác dụng của thuốc này hơn ai hết, cảm giác ngứa ngáy đó không phải muốn nhịn là có thể nhịn được, hơn nữa máy bay nhiều hành khách như vậy, bất luận như nào Dư Viễn không thể mất mặt trước mọi người.

Cậu bước đi chưa được hai bước, trán lấm tấm mồ hôi, hai đùi đột nhiên mềm nhũn, cả người nghiêng ngả.

Nhóc tóc vàng vội vàng ôm lấy thắt lưng Dư Viễn, nhóc còn lo lắng thì thầm bên tai Dư Viễn: “Bạn làm sao vậy? Không khỏe sao? Có cần tôi giúp gì không?”

13. Chương 13: Chuyến Bay Kịch Tính 3

Cần cả nhà nhóc! Nếu không tại nhóc sao ông đây có thể bị như này!

Trong lòng Dư Viễn điên cuồng hét lên, nhưng đối diện với vẻ mặt vô tội lo lắng của nhóc tóc vàng, bao nhiêu lửa giận phun không phun được, mắng không ra đánh không xong, Dư Viễn chỉ có thể hít sâu một hơi rồi cố gắng ổn định hô hấp bản thân, giả vờ bình tĩnh nói: “Tôi không sao, muốn đi WC thôi.”

Dư Viễn vốn dĩ tưởng rằng có thể chạy thoát lại phát hiện “người bạn” tóc vàng nghe cậu nói xong không những không buông cậu ra, hai tay còn nắm chắc hơn, không biết vô ý hay cố tình, đối phương ghé sát tai cậu thì thầm, tư thế này thật quái dị.

“Có phải bạn say máy bay hay không? Tôi đỡ bạn đi.”

Tên nhóc tóc vàng ăn nói ngay thẳng, Dư Viễn vừa chịu đựng cơn ngứa thống khổ từ phía dưới vừa nghi ngờ nhìn nhóc, trong lòng cậu hơi dấy lên dự cảm xấu.

“Nhóc buông tôi ra.”

Dư Viễn muốn vùng ra khỏi hai bàn tay to lớn bên hông, cậu dồn hết sức lực bản thân cũng không tránh được, nhất thời cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, nhóc tóc vàng lập tức vùi đầu vào hõm vai Dư Viễn, vẻ mặt ngây thơ lo lắng bay mất, nhóc nở nụ cười xấu xa với Dư Viễn: “Không đấy.”

Dư Viễn thật sự... cảm thấy cả người đều không ổn.

Cậu chưa từng ngờ tới có ngày mình bị bản thân thông minh hại ngược, bị đối phương “giả heo nuốt cả hổ”!

Giờ này giây này, nhóc tóc vàng ôm cậu nhìn thế nào cũng không còn vẻ ngây thơ con nai tơ như trước! Con người xanh thắm tràn đầy giáo hoạt, nghiêm nhiên biến thành bóng dáng sói đói, mặt mình còn tưởng nhóc là tên nai tơ nước ngoài!

“Ồ ừm...”

Hai tay tên nhóc không thành thật nhéo thắt lưng Dư Viễn khiến Dư Viễn nhịn không được hừ nhẹ một tiếng, cảm giác ngứa ngáy ở hoa huyệt bất giác phóng đại, hơi thở dần dần dồn dập, Dư Viễn nhíu mày, mặt đỏ ửng bất thường, thái dương đã có mồ hôi nhỏ giọt.

Đã đến nước này, Dư Viễn chỉ có thể gieo gió gặt bão, không thể không lẫn cùng tên nhóc này.

Trước lúc đưa ra quyết định đấy, Dư Viễn kỳ thật rất do dự, tuy cậu không phản cảm chuyện make love với đủ loại người khác nhau, nhưng cậu khá soi mói, trong đó có quy tắc không làm với người nước ngoài, vì người da trắng và người da đen có phun bao nhiêu nước hoa lên người cũng không giấu được mùi cơ thể của họ!

Hiện tại không kén cá chọn canh được, Dư Viễn xoay người một cái, vươn tay kéo áo tên nhóc, hỏn hển nói: “Đi theo tôi.”

Nhóc tóc vàng cười gật đầu, hai người một trước một sau đi về phía WC trên máy bay.

WC trên máy bay chứa được hai người đứng là đầy, cực kỳ nhỏ hẹp và không thuận tiện, khoá cửa lại, nhất thời trong không gian chật chội chỉ còn hai người bọn họ, Dư Viễn nhìn tên nhóc trước khi đóng cửa thì ngoan ngoãn hiền lành, sau đó chớp mắt biến thành lang sói hung ác cùng cực.

Nhóc đột ngột áp lên, Dư Viễn còn chưa kịp phản ứng, nhóc tóc vàng trực tiếp giật phăng quần áo trên người cậu, tiếng cúc áo đứt ra vô cùng vang, làn da trắng nõn mịn màng lộ lồ trước mắt đối phương.

“Cậu thật sự rất được, cậu bé Trung Quốc!”

Người Châu Á thường nhỏ hơn, nhưng lời đồn đãi quả thật rất đúng, Y quốc nhiều gay nhất.

Dư Viễn khẽ cười, ngược cặp mắt hoa đào nhìn con người màu xanh của nhóc tóc vàng, đồng tử màu đen như ẩn chứa lốc xoáy khiến đối phương phải hít sâu. Thân thể Dư Viễn mềm yếu tựa vào trước ngực tên nhóc, khẽ khẽ kháng kháng dùng cơ thể quyến rũ dục vọng nhóc tóc vàng bùng nổ.

Nhóc tóc vàng quả nhiên không khiến Dư Viễn thất vọng, nhóc ôm Dư Viễn, hai tay nâng đùi Dư Viễn, cúi đầu liếm loạn xạ trên ngực cậu, đầu nhũ cũng không tha, nhũ tiem cứng lên, lấp lánh sáng bóng, thật quá mãn cảm.

“Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi đã muốn làm cậu! Thân thể đẹp quá, ồ!”

“A a ô... Nhẹ, nhẹ thôi... Ha a a a đầu nhũ sắp đứt rồi... A a...”

Cơ thể Dư Viễn vốn dĩ nhạy cảm, hơn nữa còn uống ly rượu có thuốc kích thích khiến thân thể cậu càng mẫn cảm hơn so với trước đây, chỉ là liếm đầu nhũ mà hoa huyết phía dưới bắt đầu ảm ướt, ngứa lại càng ngứa hơn.

Dư Viễn nắm lấy đồng tóc vàng trên ngực mình, miệng cậu rên rỉ không thôi, hai đùi đặt trên lưng nhóc tóc vàng.

“Muốn nữa, ha a phía dưới... Ô a a...”

Dư Viễn lắc lắc mông, cố ý dùng hoa huyết cọ xát vào đũng quần căng phồng như cái lều nhỏ của nhóc tóc vàng, mà phía dưới quần Dư Viễn cũng ướt át không kém.

“Cậu thật ngon miệng! Nói tiếng Trung thử xem nào, woa, đồ phóng đảng! Cậu là đồ phóng đảng!”

Hai người vẫn trao đổi bằng tiếng Anh, bỗng nhiên nhóc tóc vàng nói tiếng Trung khiến ánh mắt mê ly của Dư Viễn níu lại một chút lý trí, cậu chợt cảm nhận được loại cảm giác không tìm chết sẽ không chết, nhưng nghe tên nhóc này nói tiếng Trung khá thú vị.

Ngoại hình nhóc tóc vàng không có gì đáng nói nhưng khi cởi quần áo, dáng người trắng kiện có thể sánh ngang vận động viên thể thao, đối phương hai ba phút đã cởi quần Dư Viễn xuống, cả chiếc quần lót ảm ướt cũng bị ném đi.

“Ồ, phía dưới cậu còn đẹp hơn gương mặt cậu!” Tên nhóc nói xong thì đưa tay sờ sờ hoa huyết trần trụi của Dư Viễn, *** thủy xuôi theo hoa huyết chảy ra bắp đùi, bàn tay vuốt ve hoa huyết bất ngờ đâm một ngón vào, âm thanh “chặc chặt” nổi lên.

“A a... Thật ngứa, mau ha a a a... Mau hơn nữa, thao tôi... nha a a a...”

Nhóc tóc vàng lưu loát lấy kê ba cực lớn ra, đó là một trong những kê ba khủng nhất mà Dư Viễn từng thấy, đầu đỉnh to như một quả trứng vịt lớn, bộ phận sinh dục người Âu Mỹ trời sinh “khổng lồ” giờ khắc này hoàn toàn được phô diễn, sau khi nhìn kích thước kê ba, Dư Viễn đói khát khó nhịn quyết định không ghét bỏ mùi cơ thể đối phương nữa.

“Ồ ưm, cắm vào đi, tôi muốn kê ba ha a...”

“Ồ, thao! Dâm phụ nhà cậu, tôi muốn giết chết cậu!”

Dứt lời, nhóc tóc vàng dứt khoát nâng thân dưới đâm vào động! Dâm thủy hoa huyết ‘phốc’ một tiếng vang khắp nơi, toàn bộ sức nặng Dư Viễn đều đặt ở nơi tao huyết và kê ba kết hợp, độ sâu tiến vào trước nay chưa từng có!

“Nha a a a a... Làm đến nơi đó rồi... Nhanh hơn, rất ngứa ô a a a...”

Sức lực nhóc tóc vàng sánh ngang với tuần mã, ra sức đong đưa eo, kê ba như đóng cọc ra vào tao huyết cậu, nhóc ta hẳn cũng lần đầu tiên được làm huyết chặt như vậy, tao thủy giằng giụa giúp kê ba hoạt động không hề trở ngại, lại càng kích thích người ta cuồng loạn.

“Cậu đồ hư hỏng, cậu thật sự rất chặt! Ừm, phắc!” Nói tiếng Anh xong, nhóc ta lại dùng tiếng Trung ngọng nghịu nói: “Sướng! Thao cậu cảm thấy thích không?”

14. Chương 14: Ở Chung Tại Y Quốc 1

Thời điểm xuống máy bay, nửa thân dưới Dư Viễn trong trạng thái mê, bị tên nhóc nước ngoài thao dử dội như thế, lúc nhận hành lý suýt cầm không nổi.

Có điều không thể không nói, người Y quốc có thể lực rất tốt, trong không gian nhỏ hẹp bất tiện còn có thể thao lâu như vậy, đó cũng là một kỹ năng sống đấy, thiếu chút nữa là làm đến khi đến Y quốc mới dừng.

Tóm lại, Dư Viễn xuống máy bay liền làm như chưa hề có gì xảy ra, cậu sớm quen 419 lung tung như này rồi, ai còn giữ liên lạc trao đổi tình cảm với người 419 cùng mình chứ, không mau ôm mộng chạy mất đã là ngốc lắm rồi, huống hồ cậu thật sự không thích mùi cơ thể nồng nặc của người nước ngoài.

Ở khu vực đón người, Dư Viễn liếc mắt liền thấy được người đến đón mình, đó là một cô gái trẻ tuổi thanh thuần như lưu học sinh, gờ cao tờ giấy viết “Dư Viễn”.

“Xin chào Dư tiên sinh, tôi là người đến đón tiên sinh, Tiểu Chu.” Em gái kia vui tươi hơn hớn: “Không ngờ ngài trẻ tuổi như vậy, cấp trên nói muốn chiêu đãi ngài thật long trọng, tôi còn tưởng ngài là vị chủ tịch lớn tuổi nào đó.”

Dư viễn bị chọc cười, long trọng chiêu đãi cơ, chủ tịch cơ, nghe xong cậu thật không biết mình họ gì nữa, cậu chỉ là một nhân viên bình thường thôi, chớ ngáp phải ruồi mới được cử đi công tác.

“Tôi chỉ là một quản lý phòng ý tưởng nho nhỏ của một công ty quảng cáo trong nước, nhìn cô có vẻ mới tốt nghiệp phải không? Có thể tóm tắt cho tôi nghe về hạng mục hai bên chúng ta hợp tác không?”

Dư Viễn treo lên hình tượng anh trai tâm lý tươi cười, giọng nói ầm ập, nho nhã lịch sự trò chuyện với em gái.

Cậu nghiêm nhiên làm một chính nhân quân tử, cộng thêm ngoại hình chói mắt, nhanh chóng lừa được niềm tin của em gái.

“Dạ, tôi mới đến đây thực tập.” Tiểu Chu xấu hổ cười, mới hai câu đã nói hết những gì mình biết cho Dư Viễn: “Dư tiên sinh ngài có thể không biết, gần đây công ty chúng tôi muốn nghiên cứu phát triển lĩnh vực mới, có điều tổng giám đốc vẫn không hài lòng với cách tuyên truyền quảng bá, kêu là chưa đủ trực tiếp, mỏng lung, mở rộng sẽ khó.”

Dư Viễn nghe xong gật gật đầu, kỳ thật cậu hơi biết đối tác lần này là người ‘vỏ trứng bọc bê tông’ nếu không cũng không điều cậu đến đây khảo sát kiểm tra cái gì, dù sao Dư Viễn mang tâm trạng du lịch mà đến đây, nếu thực sự bị làm khó thì nước đến đâu ngăn đến đấy.

Lúc này hai người ra khỏi sân bay, vừa lên xe, Dư Viễn vừa trò chuyện: “Tiểu Chu, vì tôi đi vội vã nên còn chưa biết lĩnh vực mới của các bạn là gì?”

Cô gái hơi bối rối đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Là đồ chơi tình thú.”

Nghe xong lời này, Dư Viễn giả vờ không để tâm tiếp tục tán gẫu về ẩm thực Y quốc, cô gái không bối rối nữa, còn chém gió với cậu rất hight.

Mà bấy giờ nội tâm Dư Viễn hoàn toàn trống rỗng, cậu không biết quảng cáo cho đồ chơi tình thú còn muốn rõ ràng đến mức nào để không mỏng lung á, có gan thì quay luôn AV đi, tổng giám đốc này chắc chắn là tên dê già, là loại tiền nhiều chất núi mà nửa dưới không thoả mãn, định dùng đồ chơi tình thú để hồi xuân.

Vốn hơi hứng thú với tổng giám đốc kia, Dư Viễn bỗng chốc cắt hứng, chỉ hy vọng mau chóng đến khách sạn, cả người cậu uể oải cần được nghỉ ngơi gấp, mỏng bị thao còn hơi đau nhức.

Nhưng người tính không bằng trời tính, khi Dư Viễn xuống xe nhìn thấy cao ốc trước mắt thì lòng tất cái ngổm. Tiểu Chu bên cạnh cẩn thận nói: “Dư tiên sinh, tổng giám đốc chúng tôi nói, mang ngài đến gặp mặt anh ấy trước rồi sắp xếp chỗ ở sau.”

Dư Viễn nén giận cười cười, đi vào cao ốc ngắt ngưỡng mang phong cách Phục Hưng châu Âu, trong lòng hàng ngàn ‘đậu má nó’ vùn vụt chạy qua... Chịu đựng mỏng đau vì gặp gỡ một ông già, Dư Viễn đương nhiên không vui, trong lòng cậu tính toán làm thế nào để gây chút ít phiền toái cho quý công ty.

Nhưng Dư Viễn không ngờ rằng, trong căn phòng xa hoa, lão dê già Y quốc tóc bạc trắng mặt đầy nếp nhăn trong tưởng tượng của cậu không thấy đâu, thay vào đó là một nam thanh niên châu Á gương mặt nghiêm cần mặc vest vừa vặn đáng người ngồi trên chiếc ghế da lớn!

Dư Viễn đột nhiên sững sốt.

Thanh niên kia nhìn thấy Dư Viễn xong, mỉm cười, ý cười quái dị cùng ánh mắt thăm thẳm, cộng thêm thanh niên chắc chắn là con lai người da trắng, tất cả đều khiến Dư Viễn thất thố ngạc nhiên, quả thật khác biệt quá lớn so với tưởng tượng.

Đến khi thanh niên mở miệng nói câu đầu tiên liền tức khắc khiến Dư Viễn hộc máu phun xa ba mét...

“Cởi quần, để ông đây xem hai tao huyết của em.”

15. Chương 15: Ở Chung Tại Y Quốc 2

Dư Viễn trừng mắt cứng lưỡi! Cậu cực kỳ nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề!

Về mặt Dư Viễn xấu hổ cười cười, nói: “Xin chào ngài, tôi là nhân viên công ty quảng cáo trong nước điều đến quý công ty để khảo sát kiểm nghiệm, tổng giám đốc ngài có phải nhận nhầm người rồi không?”

Trong lòng Dư Viễn hoang mang bồn chồn, bề ngoài bình tĩnh nhưng thật ra cậu sắp loạn cào cào, không thể trách cậu, “hai huyết ***” trong miệng đối phương hoàn toàn khiến Dư Viễn cảm thấy bí mật bị bại lộ, cậu dám khẳng định mình không biết người đàn ông đối diện, càng không cần nói anh ta có biết loại chuyện này hay không.

Người đàn ông trẻ tuổi phì cười thành tiếng: “Không ngờ ban ngày em giả dạng người tốt, buổi tối lác lác cặp mông ti tiện, đã mấy người biết chuyện này rồi, hửm? Dư tổng giám?”

Nét cười trên mặt Dư Viễn lập tức hoá đá, trước nay cậu chưa từng rơi vào tình huống bị động như thế, trong đầu lục lọi thông tin có liên quan đến người đàn ông này không thôi, nhưng đầu cậu có nổ tung cũng không biết đối phương làm sao biết được bí mật mình giấu kín, trong nước không ai biết, một thanh niên châu Á ở nước ngoài sao có thể biết được!?

“Ngài cứ đùa, có thái độ như này với một nhân viên từ trong nước tới làm việc tại lĩnh vực mới của quý công ty có phải sẽ mất danh dự của quý công ty không?”

Đối mặt với Dư Viễn mạnh miệng, người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế da chắc chắn ra tiếng, anh cười như không cười nhìn Dư Viễn nói: “Miệng vẫn dẻo như vậy, nhưng em nói sai một điều, trò chuyện với em, quan tâm vấn đề kia mới thật ngốc, ai biết em đường hoàng nói chuyện với tôi nhưng phía dưới đã ướt nhẹp.”

Sắc mặt Dư Viễn hết xanh lại đỏ, cậu chắc chắn mình không biết người đàn ông này, nhưng anh liên tục công khai nhắc đến vấn đề làm cậu khó xử tuy ở đây chỉ có hai người họ, Dư Viễn lần đầu tiên đụng trúng tình huống này, thật tức muốn chết.

“Sao nào? Thẹn quá hoá giận?” Ánh mắt thanh niên châu Á tràn đầy ý chọc ghẹo, anh bỗng đứng dậy đi đến trước mặt Dư Viễn, cố ý kề sát, một tay đột ngột sờ soạn hạ thân Dư Viễn, bí ỉm nói: “Sao có thể không nhìn thấy bộ dạng phóng túng của em chứ? Không muốn thương thật Ạn thật? Chỉ dám lộ bản chất phóng đảng trên mạng thôi sao? Tôi thấy phía dưới em rất hưng phấn ha, mới chạm hai ba cái đã cứng rồi, thật đúng là con mẹ nó ‘râm’.”

Phía dưới bị người xoa nắn, Dư Viễn cứng, dục vọng dần dần nổi lên làm khoé mắt cậu ươn ướt, Dư Viễn không phải chính nhân quân tử gì, vừa nghe đối phương nói “trên mạng” cậu liền hiểu ra đôi chút, hẳn là chuyện chat chit đùa giỡn người ta quá mức, chọc trúng người không nên chọc.

Suy nghĩ kỹ một hồi, mới vừa rồi bối rối cảm tức bay hết thành không khí, Dư Viễn hoàn toàn thuận theo dục vọng bản thân, càng dựa sát cơ thể vào thanh niên cao lớn trước mắt, thổi thổi khí vào vành tai đối phương: “Nếu tổng giám đốc hiểu tôi như thế, tôi cũng không khách khí với anh nữa, chúng ta thẳng thắn nói chuyện?”

Tay thanh niên càng ra sức, Dư Viễn kinh hô một tiếng.

“Nhanh như vậy đã không giả vờ nữa? Tôi còn cảm thấy em làm bộ làm tịch rất tốt, tôi thích, có điều em ‘râm’ tôi càng thích hơn.”

Dư Viễn chịu đựng cơn đau phía dưới, vươn đầu lưỡi liếm vành tai thanh niên rồi nhẹ nhàng cắn cắn, cơ thể không ngừng cọ xát vào đối phương, miệng phối hợp không kém: “Ông xã làm em, hừ ừm... Phía dưới người ta muốn ăn kê ba cực lớn của ông xã, mau tới thao em, ông xã mau giết người ta...”

Dư Viễn vừa lắc lư cơ thể vừa nói mấy câu *** dâng, hoàn toàn giả bộ phóng túng không đỡ được, đây là sở trường của cậu, cậu thích thú nhìn đàn ông sắc dục bị mình dụ dỗ, vừa mất khống chế vừa thao làm cậu, Dư Viễn yêu thích bị thao như thế, cậu sẽ có cảm giác thành công.

Nhưng rõ ràng lần này cậu đụng phải tường sắt, thanh niên châu Á may mắn không hề bị Dư Viễn dụ dỗ, thậm chí nở nụ cười: “Dư tổng giám quả nhiên không làm tôi thất vọng ha, có điều ‘râm’ như thế để về rồi biểu diễn cho tôi xem, ở đây dù sao cũng là nơi công cộng.”

Dư Viễn lập tức trừng mắt qua, một phát đẩy người đàn ông trước mặt, không quan tâm nửa thân dưới mình còn cứng rắn, khoanh tay mất hứng nói: “Anh sao phiền phức như thế, muốn làm liền làm, lẩm chuyện gì nữa!”

Dư Viễn không hài lòng nhìn nửa thân dưới đối phương hoàn toàn không góc đầu dây, so với cơn giận lúc trước, cậu càng giận người trước mắt tự chủ bản thân tốt hơn cậu, quyến rũ không thành công là nỗi nhục lớn nhất của Dư Viễn.

Nhìn vẻ mặt tức giận của Dư Viễn, người đàn ông bỗng một tay ôm trọn bả vai cậu, kéo cậu vào lòng, nhỏ giọng đùa cợt: “Em *** như thế, đương nhiên về nhà sẽ thao em, thao xong em không khép lại mới thôi, còn muốn nhìn em bị thao bắn ra nước tiểu, em chịu không?”

Nửa người dưới Dư Viễn không chịu thua kém càng cứng rắn hơn, cậu đương nhiên không chịu thừa nhận mình có ngày bị người dắt mũi không kiềm chế nổi bản thân!

16. Chương 16: Ở Chung Tại Y Quốc 3

Ngày đầu tiên đến Y quốc, Dư Viễn coi như an ổn trải qua, không 419 với thanh niên châu Á nhưng thật khó tưởng tượng là hôm đó người đàn ông kia thế nhưng mang Dư Viễn về nhà anh, trên danh nghĩa là ưu tiên nhân viên công ty khác đến công tác.

Dư Viễn biết đối phương không phải loại tốt đẹp gì nhưng cậu không thừa hơi đòi co với người đàn ông đó, chỉ là lệch múi giờ khiến Dư Viễn mệt không chịu được, ước chừng một tuần mới thích ứng với múi giờ ở nước ngoài.

Đáng ngạc nhiên hơn là một tuần này người đàn ông đó không hề quấy rầy Dư Viễn, hơn nữa luôn là giải quyết việc công, ngay cả lúc tan ca nói chuyện phiếm cũng là chuyện công ty, quả thực khiến Dư Viễn rối rắm lại tức giận... Kê ba lớn đâu? 419 đâu? Thao bản ra nước tiểu đâu?

“Dư tổng giám, đoạn quảng cáo này vẫn chưa đạt, người xem rất cuộc có hiểu được chúng ta bán cái gì không, cực kỳ bất lợi cho khâu tiêu thụ, quảng cáo phải sửa.”

Thanh niên châu Á mặc một bộ tây trang màu đen, caravat màu tím, đứng thẳng người trong phòng khách, nói với Dư Viễn đang ngái ngủ về vấn đề quảng cáo.

Dư Viễn vừa ăn xong, mỗi ngày cậu đều bị vị tổng giám đốc này ép sửa chữa vài điểm khó hiểu, khó chịu nhất là không phải thời gian làm việc cũng không tha cho cậu, Dư Viễn vừa ngáp một cái vừa không chút khách khí ngồi trên sofa nói: “Sửa sửa sửa, tôi xin được hỏi, ngài định làm quảng cáo cho đồ chơi tình thú như nào để trực tiếp nhất? Không bằng tìm diễn viên AV thử xem, cam đoan người xem đều hiểu được, quý công ty cũng không cần giới thiệu sản phẩm thêm gì nữa.”

Dư Viễn liếc mắt xem thường, làm ỏ ở sofa chỉ muốn nhanh nhanh bãi công về nước.

Ánh mắt người đàn ông hơi sáng, nhìn cặp chân dài lơ lửng của Dư Viễn cùng cổ áo rộng thùng thình để lộ ra xương quai xanh tinh tế, gật đầu nói: “Ý tưởng này của Dư tổng giám rất hay, không bằng hôm nay chúng ta thử nghiệm một chút.”

“Hả?”

Dư Viễn hoàn hồn, kinh ngạc nhìn người đàn ông: “Anh thực sự định tìm diễn viên đến thử?”

Đối diện với vẻ mặt Dư Viễn ngạc nhiên, người đàn ông ngược lại vô cùng bình tĩnh, anh đi đến bên cạnh ghế sofa, bỗng nhiên nắm chặt cánh tay Dư Viễn, hơi gắng sức liền ôm cả người Dư Viễn vào lòng, bàn tay to trở trên chụp lấy cặp mông vểnh của cậu, ra sức xoa bóp: “Khỏi cần diễn viên nào cả, không phải em là lựa chọn tốt nhất của tôi sao, còn ai có thể *** hơn em chứ, hửm?”

Dư Viễn trừng lớn mắt, kiểu gì cũng không nghĩ tới người đàn ông này nảy ra ý tưởng đó!

“A... Nhẹ chút...” Than nhẹ một tiếng, Dư Viễn dán vào người đàn ông, hơi nhú mào, cơ thể vừa tỉnh giấc rất mẫn cảm, bị đàn ông vuốt ve như thế khiến phía dưới cậu nhanh chóng chào cờ.

“Tổng giám đốc ngài hoang tưởng quá, tôi nói thế nhưng không có nghĩa tôi lộ mặt trên ống kính đóng quảng cáo, hơn nữa tôi không có đam mê cho cả nước xem cái kia, anh vẫn... a, anh đột ngột cắm vào làm gì, a a, không... chậm, chậm thôi a a...”

Ngón tay người đàn ông ra ra vào vào hoa huyết Dư Viễn, ba ngón tay thon dài cùng tiến cùng lùi, quần lót chưa cởi hoàn toàn dính đầy *** thủy, tiểu huyết một tuần không có ai làm bỗng chốc đối khát khó nhịn.

“Em xem mình biến thành lăng lợ như này, còn nói không có đam mê, em khiến tôi tin không được.” Giọng điệu người đàn ông treu ghẹo, một tay khác kéo tuột áo ngủ mỏng manh trên người Dư Viễn làm toàn thân cậu trần trụi.

Dư Viễn chưa từng bị ngón ai tiến vào liền chọc đến điểm G, ba ngón tay trong cơ thể không ngừng đâm vào điểm mẫn cảm của mình, khoái cảm như triều cường thành linh đánh ập lý trí Dư Viễn.

“Dừng, đừng chọc nó nữa... A a... Lại đừng phải... Ha a, ô ưm, đừng dùng ba ngón, làm em nhanh hơn nữa...”

Chỉ chốc lát, *** thủy phía dưới Dư Viễn chảy ra như suối, nhuộm ướt từng mảng sô pha, *** bị gọi lên đốt cháy cả người cậu, ma sát nửa thân dưới người đàn ông không thôi, móng cũng vụn vụn theo tiết tấu trườn sấp.

“Đệt, em thật ***, có điều tôi rất thích em như vậy, lại lắc lư nữa cho tôi xem.”

Ánh mắt người đàn ông tối sầm, *** cuộn cuộn, vẻ mặt chưa hề thoả mãn. Từ ba ngón tăng thành bốn ngón, tốc độ không giảm cứ thế ra vào cơ thể Dư Viễn.

Dư Viễn khó nén lửa tình, chỉ muốn lăn giường thật nhanh, cậu không mảy may để ý kêu lên: “Ha a ông xã... ông xã, em muốn kê ba lớn của anh, a a thao người ta... Thao bắn em, ô a thao em bắn ra nước tiểu, bắn tất cả cho ông xã...”

Người đàn ông cười rộ, hài lòng nhìn bộ dáng Dư Viễn hưng hống, càng ra sức lấy tay đâm cậu, ghé bên tai Dư Viễn nói: “Em *** như thế, ông xã cũng muốn bắn nước tiểu vào tao huyết của em, em có muốn không?”

Dư Viễn cười theo, ánh mắt tràn ngập quyến rũ, cậu vươn tay cởi quần người đàn ông, lấy kê ba nóng như sắt nung ra, vừa vuốt ve vừa nói: “Đương nhiên muốn, ông xã bắn nước tiểu cho em.”

“Mẹ nó, em đồ phóng đảng! Bắn chết em!”

Người đàn ông rút ngón tay ra, kê ba cứng rắn đâm thẳng vào *** huyết ướt nhẹp tao thủy! Một phát đâm

tận gốc!

“A a a a... Ông xã, quá sâu ha a a a...”

Dư Viễn lắc đầu kêu rên không thôi, khoái cảm quá lớn cậu chịu không nổi.

Người đàn ông ôm Dư Viễn, đặt trên sô pha dồn dập thao, kê ba xì xì ra vào tao huyết, *** thủy bắn tứ tung khắp nơi, mỗi lần vào đều đâm đến nơi sâu nhất.

“A ha... Thật thoải mái... Ông xã a a nhanh chút nữa... Ha a a a...”

Dư Viễn cảm thấy kê ba trong cơ thể càng làm càng nhanh, càng làm càng nóng, cả người cậu bị khoái cảm bao trùm.

Ánh mắt người đàn ông dần dần trở nên nóng bỏng, anh nhìn phía dưới hỗn độn, khoe miệng hơi cong lên, thân dưới ra sức hơn, làm đến điểm G Dư Viễn xong lập tức bắn ra nước tiểu! Màu vàng nhạt phun toàn bộ ra rồi tràn vào trong tao huyết Dư Viễn!

17. Chương 17: Ở Chung Tại Y Quốc 4

Người đàn ông thở ra một hơi, cảm giác sướng khoái khi bắn nước tiểu vào tao huyết Dư Viễn làm anh cực kỳ hưởng thụ, anh chụp lấy cặp mông Dư Viễn, trong huyết chảy ra không ít chất lỏng màu vàng, chảy xuôi xuống gốc đùi Dư Viễn, hình ảnh cực kỳ *** đáng.

Vừa mới bắn nước tiểu nhưng kê ba không hề mềm đi, vẫn vững vàng cắm vào tao huyết, nhờ có nước tiểu bôi trơn, nước tiểu giúp tiểu huyết càng nóng càng chặt, người đàn ông ưỡn thắt lưng, không nhanh không chậm tiếp tục thao.

Dư Viễn bị thao thích đến hai chân run lên, cậu lắc lắc mông đón ý hòa theo người đàn ông: “Thật thích, ha a... Ông xã tiếp tục làm em, bên trong nóng quá nha a a... Thật thoải mái...”

Ánh mắt người đàn ông tối lại, động tác dưới thân nhanh hơn, đã thật lâu anh chưa trải qua tình ái kích thích như thế, cơ thể Dư Viễn như mang theo lực hấp dẫn vô hạn, làm người ta mê đắm không thôi, xúc cảm vừa nóng vừa chặt của tao huyết thích gấp trăm ngàn lần so với phụ nữ!

Người đàn ông càng lúc càng ra sức, vừa thao vừa mắng: “Đâm dăng, bao nhiêu người ném được em rồi? Có phải mỗi tối đều phát tình chat sx? Còn dám trêu chọc tôi? Ông xã làm em thích đến khó chịu, sinh em bé cho ông xã được không? Tiểu *** đáng?”

Dứt lời, động tác người đàn ông đột nhiên nhanh hơn, thao Dư Viễn thích run run người, cậu cuống quýt nói: “Ông xã, em không có, ô ưm chat sx mỗi ngày, ông xã chậm chút a a a... ha a a, ông xã, người ta sinh cho anh... ông xã chậm thôi, a a sâu quá, thao đến cùng rồi... ha a a, không, a a a a a...”

Cơ thể Dư Viễn run bần bật, sống lưng tạo thành một đường cong đẹp mắt, kê ba thẳng cứng phía trước bị người đàn ông thao bắn! Tinh dịch trắng sữa ồ ạt phun ra, đọng lại trên sô pha phòng khách.

Bắn tinh xong, hậu huyết Dư Viễn bắt giác co rút, người đàn ông gầm nhẹ một tiếng rồi ôm lấy Dư Viễn khiến cả người cậu dựa vào cơ thể người đàn ông, mặc kệ nước tiểu màu vàng chảy ra từ tao huyết, lại tức khắc ra sức đâm chọc thao từ dưới lên, vừa làm vừa đi từ phòng khách sang phòng ngủ.

Hai tay Dư Viễn ôm chặt người đàn ông, cố gắng vịn vào anh, tư thế xâm nhập khiến đầu óc cậu trống rỗng, chỉ còn duy nhất khoái cảm cuộn cuộn, cậu ngửi thấy trong bầu không khí có mùi nước tiểu, nghĩ đến trong cơ thể có nước tiểu và hình ảnh tiểu huyết bị thao tràn ra nước tiểu và *** dịch, Dư Viễn cảm thấy thích không còn là mình nữa.

Người đàn ông đi vào phòng ngủ, ấn Dư Viễn xuống giường, miệng không kiêng nể cắn hai điểm nổi lên trên ngực Dư Viễn, hỏi: “Dâm dăng, ông xã thao đến tử cung em chưa?”

Người đàn ông phía sau thúc một cú thật mạnh, Dư Viễn lắc đầu sợ hãi kêu: “Ha a a a đến rồi, ông xã... thao đến rồi, sâu hơn chút nữa nha a a a...”

Người đàn ông càng gắng sức thao, tưởng tượng anh thật sự thao đến tử cung Dư Viễn, tưởng tượng Dư Viễn mang thai đứa con cho anh, khoái cảm người đàn ông đột ngột tăng mạnh!

Ánh mắt anh rực lửa, mau chóng thao đến nơi sâu nhất của Dư Viễn!

“Giết chết em! Hô! Ông xã bị em hút bắn! Dâm dăng, ông xã thích em ***, thao chết em! Bắn chết em!”

Người đàn ông vừa mắng vừa bùng nổ dục vọng, anh giống như motor công suất cao, dường như muốn chọc thủng Dư Viễn!

Mà Dư Viễn dưới thân anh bị thao đến sớm đắm chìm trong biển *** không kiềm chế nổi, phía dưới cậu mới bắn không lâu liền lập tức đứng lên, Dư Viễn không ngừng đóng đưa mông muốn người đàn ông làm sâu hơn, lại không ngừng ma sát phía trước với drap giường, cậu đã không còn mấy may chút lý trí nào.

“Ha a a a ông xã, thao chết em... ông xã, nha a a a người ta muốn – bắn. Ô a... mau nữa, a a a a ông xã, sâu một chút... Nha a a a a bắn, ông xã...”

Dư Viễn bị làm run rẩy không thôi, kê ba phía dưới lại bắn ra dịch thể màu trắng, khoái cảm bủa vây lấy cậu.

Mà người đàn ông vùi đầu thao Dư Viễn cũng đâm mạnh một cái, rớt cuộc bắn vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Dư Viễn, nhất thời hỗn hợp trắng vàng chậm rãi chảy ra khỏi tào huyết Dư Viễn, tào huyết cũng bị thao không khép lại được.

Tình dục ở đáy mắt người đàn ông còn chưa tan hết, vuốt ve da thịt trắng mịn của Dư Viễn nói: “Tiểu *** đang, lát nữa đến phòng thử nghiệm với tôi, ông xã muốn dùng sản phẩm công ty thao em đến nước tiểu cũng không bắn được.”

18. Chương 18: Ngựa Gỗ 1

Dư Viễn hoàn toàn không ngờ rằng, người đàn ông này nói được làm được, anh đưa cậu đến tầng hầm, bốn phía đều là máy quay, bên trong đầy đủ các loại dụng cụ, cần cái gì có cái đó.

Hơn nữa người đàn ông thể mà muốn cậu ngồi lên sản phẩm ngựa gỗ, một con ngựa gỗ rất lớn.

Không thể không nói, bắt mắt nhất trong căn phòng này là con ngựa gỗ lớn màu đen ấy, một sx toy lớn và hoàn mỹ như thế làm Dư Viễn được mở rộng tầm mắt. Trên lưng ngựa là vật hình trụ trắng kiệu cứng rắn, bề mặt gỗ ghe, trên thân ngựa không có lông, nước sơn đen cực kỳ bóng loáng, phía dưới còn có bộ đồ hình hộp chữ nhật, vừa nhìn liền biết trong bộ chứa không ít đồ chơi, chỉ nhìn ngựa gỗ sáng loáng đủ khiến người khác đau huyệt.

Hướng chi hiện tại tào huyết Dư Viễn thật sự bị thao đến đau á, cậu không vui vẻ gì nhìn người đàn ông châu Á, vẻ sắc tình sau kích thích chưa lui hết, giọng nói khàn khàn quyến rũ: “Này, tôi không ngồi.”

Khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông không đổi sắc, bên miệng cười như có như không, anh không giải thích mà trực tiếp ôm lấy Dư Viễn, ỷ vào mình là con lai, cao hơn nên ôm cậu như ôm trẻ con, hai tay nâng cặp mông tròn trĩnh của Dư Viễn, hai chân Dư Viễn quán lấy thắt lưng người đàn ông, hai tay vô thức vòng qua ôm cổ người trước mắt.

Tư thế kiêu diễm, hai người mặt đối mặt, người đàn ông hoàn toàn xem nhẹ vẻ mặt không hài lòng của Dư Viễn, bá đạo hôn lên bờ môi mịn màng của cậu, đầu lưỡi xâm nhập dây dưa cùng nhau phát ra âm thanh “chặc chặc” *** mỹ, sắc mặt Dư Viễn ửng hồng, không chút yếu thế hôn đáp trả, cơ thể xấp gần người đàn ông, hai người điên cuồng hôn hít.

Người đàn ông khẽ cười buông đôi môi Dư Viễn, ghé bên miệng cậu nói: “Thật sự không muốn ngồi?”

Vẻ mặt Dư Viễn nhất thời rối rắm, không thể không nói bản thân cậu thật lẳng lơ, chỉ một cái hôn đã bị đối phương khơi mào ***, rõ ràng tào huyết vẫn còn đau không chịu được.

“Nhưng không cho anh ghi hình, gỡ hết máy quay xuống.”

Dư Viễn nói ra mối bận tâm, kỳ thật không phải cậu không dám chơi, có điều cậu cảm thấy tự mình vui vẻ là chuyện riêng tư, thật phản cảm khi chuyện riêng tư bị người khác quay chụp, cậu rất rất không thoải mái.

Người đàn ông vừa vuốt ve mông Dư Viễn vừa xoa nắn đầu nhũ dựng đứng của cậu, bấy giờ mới nói: “Là ai đề nghị tôi làm quảng cáo thành quay phim người khác thí nghiệm sản phẩm? Dư tổng giám không phụ trách đến cùng sao?”

Dư Viễn hừ nhẹ một tiếng, đánh khê bàn tay không thành thật trước ngực cậu, không vui nói: “Tôi cũng không muốn bán ‘hàng’, anh bớt ép người đi, nếu anh dám ghi hình, tôi nhất định không ngồi!”

Nhìn Dư Viễn tức giận hất mặt ngạo kiều, ánh mắt người đàn ông lấp lánh ý cười, anh không khỏi ôn hoà nói: “Sao em có thể đáng yêu như thế, hử? Khiến tôi không nở buông em ra.”

Dư Viễn mặt dày như tường thành cũng phải đỏ ửng, cậu bốn cột người khác nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên bị người khác nói đáng yêu, bỗng chốc cảm thấy không quen, trái tim không nén được nhảy bịch bịch, Dư Viễn không thể tưởng tượng mình sẽ bị một người đàn ông nói một câu đã bối rối.

Mà người đàn ông nhìn thấy Dư Viễn lộ vẻ ngượng ngùng và gương mặt ửng hồng, nét cười bên môi càng sâu: “Làm sao đây, muốn nhốt em trong căn phòng này để người khác mãi mãi không nhìn thấy em phát tình còn đáng yêu xấu hổ như thế, tất cả chỉ dành cho một mình tôi xem.”

Dư Viễn quần bách không chịu nổi, nói chuyện cũng không lưu loát: “Anh, anh bớt lảm lời đi, dù sao tôi cũng sẽ không đồng ý!”

Người đàn ông nhìn Dư Viễn tính tình con nít lắc đầu nguây nguẩy, tim bị biểu tình đó gãi ngứa không chịu được, bây giờ Dư Viễn gần như trần truồng vịn lấy người anh, trên chỉ mặc một tấm áo sơ mi mỏng dính, dưới không mặc gì cả, người đàn ông cảm thấy Dư Viễn lúc này rất giống lúc bị đè trên giường, khiến người khác yêu thích không muốn thả ra.

“Được, em không muốn ghi hình sẽ không ghi hình.” Người đàn ông hôn hôn khoé mắt Dư Viễn, giọng nói cương chiều: “Chỉ cần cục cưng em vui vẻ, hửm?”

Dư Viễn hơi sững sờ, cậu còn tưởng người đàn ông này sẽ ép mình làm, cậu không ngờ anh chiều theo ý mình nhanh như vậy.

Hơn nữa, cục cưng cái gì chứ... Có thể buồn nôn hơn nữa không?

Dư Viễn đỏ mặt, nổi ngượng ngùng trong mười năm qua dùng hết trong ngày hôm nay.

19. Chương 19: Ngựa Gõ 2

Tất máy quay xong, người đàn ông ôm Dư Viễn đến trước mặt con ngựa gỗ màu đen, anh không đặt Dư Viễn lên luôn mà dịu dàng hôn chóp mũi và khoé miệng Dư Viễn trước, an ủi: “Sản phẩm này có thể kích thích em quá mức, nếu em thật sự không chịu được thì gọi tên tôi.”

Người đàn ông xâm lược mà âm áp như thế khiến Dư Viễn không biết phải làm sao, cậu vắt óc suy nghĩ hồi lâu mới nhớ được tên người này trên tấm danh thiếp, gọi là Trịnh Nhung.

Cực kỳ không quen, Dư Viễn không muốn hiểu biết quá rõ về người 419 với mình, hiện tại cậu không phải rất ghét Trịnh Nhung, thậm chí có thể nói Dư Viễn vô thức muốn thân thiết với anh hơn... Điều này khác xa với quá khứ, Dư Viễn không khỏi nghĩ, đây là 419 bình thường sao?

“Nghĩ lung tung gì đấy, không tập trung sẽ bị phạt.”

Dứt lời, người đàn ông bất ngờ đặt Dư Viễn lên lưng ngựa gỗ, vật lớn màu đen cứng rắn đột ngột cắm vào tao huyết mạch của Dư Viễn!

“Ha a a a...!”

Dư Viễn mở lớn mắt, sợ hãi kêu lên, thứ vĩ đại trong cơ thể đâm quá sâu, nếu không phải tao huyết cậu đã bị thao trước thì rất khó nuốt được thứ này.

Dư Viễn vô thức túm lấy người đàn ông bên cạnh, gương mặt hoảng sợ lắc đầu với anh: “Dừng, dừng, ô ưm... Nó quá lớn... Không ha a, sẽ rách mất...”

Người đàn ông cầm tay Dư Viễn, khẽ hôn đầu ngón tay cậu, ánh mắt thăm thẳm, khoé miệng nhếch lên: “Sẽ không đau cực kỳ, tôi sẽ khiến em cảm thấy thoải mái, khiến em không rời khỏi tôi được.”

Tất cả lực chú ý của Dư Viễn đều tập trung ở con ngựa gỗ, hoàn toàn không thấm câu nói của người đàn ông, cậu cố gắng tìm một tư thế thoải mái chút chút, dịch thể và nước tiểu trong tao huyết còn chưa khô, bị vật chèn ép ngay lập tức tràn ra gốc đùi, vật cứng rắn dường như sắp tấn công đến điểm G Dư Viễn, cảm giác nửa vờ giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến bò khắp người.

Mặt khác, người đàn ông không biết lấy điều khiển khi nào, liếc mắt ẩn máy phím trên đó, người đàn ông giữ chặt ngựa gỗ, nhìn hai chân Dư Viễn kẹp chặt bụng ngựa, hứng thú trong mắt bắt đầu dấy lên, ngón tay thông thả ấn nút khởi động.

Dư Viễn vẫn đang cố thích ứng đột nhiên cảm giác được vật rắn đang giật giật trong cơ thể mình, linh cảm xấu dâng lên, quả nhiên đến giây tiếp theo, vật rắn rung động ở cường độ cao! Hơn nữa vô số hạt dính trên thân vật rắn còn co duỗi!

“A a a ha a... Nhanh quá, á không a a...”

Con người Dư Viễn dần dần tan rã, vô vàn khoái cảm nháy mắt trùn lầy lý trí, máy móc xoay tròn với hạt co rút liên tục khiến Dư Viễn thích đến kê ba lại thẳng đứng, điểm G bị chọc không thôi.

Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu, người đàn ông thường thức Dư Viễn mất khống chế lắc đầu kêu rên, ánh mắt sâu như muốn nuốt chửng cậu, ngũ quan sắc bén ít biểu cảm chăm chú dõi theo Dư Viễn, giống như vĩnh viễn cũng thấy không đủ, anh vô thức mím chặt môi, ngay sau đó làm ra một hành động cực vô tình, ấn cái nút dưới tay.

Lúc này, toàn thân con ngựa rung lắc, Dư Viễn ngồi ở trên kinh hoàng cứng ngắc người rồi chậm rãi cảm nhận được ngựa gỗ đang lắc lư lên xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh tựa như thiên lý mã phi nước đại, tần suất dao động của nó không hề kém cạnh tốc độ vật rắn trong cơ thể cậu!

Cả người Dư Viễn nghiêng ngả, cơ thể không tự chủ bay lên hạ xuống, nháy mắt như bị chọc thủng!

“Nha a a a... Đừng, đừng mà... thật đó, nha a a a không chịu nổi...”

Dư Viễn bị đâm xóc nảy liên tục, toàn bộ cơ thể bỗng bênh bênh như lá rơi, kê ba phía trước vì khoái cảm mà phun ra dịch thể, Dư Viễn bị làm đến mệt mỏi, hai chân không quặp được bụng ngựa nữa, mặc kệ hết thấy, hoàn toàn đắm chìm trong biển dục vọng.

Dư Viễn mở lớn miệng thở dốc, cậu cảm giác như sắp không hít thở nổi nữa, bị thao đến không hít thở nổi, khoái cảm ồ ạt, cơ thể cậu không chịu được, chất lỏng men theo khoé miệng chảy ra, mi mắt Dư Viễn ướt át, phản ứng sinh lý khiến cậu không thể điều khiển bản thân.

Người đàn ông vẫn không nhúc nhích chỉ giữ chặt ngựa gỗ, ngọn lửa dục vọng trong mắt anh cháy hừng hực, anh muốn tất cả của Dư Viễn, anh muốn ánh mắt Dư Viễn chỉ có thể nhìn anh, sau đó hoàn toàn thuộc về anh!

Người đàn ông cởi quần áo bản thân ra, đến gần ngựa gỗ, trong mắt ngập *** nhìn Dư Viễn, anh không quan tâm tốc độ lắc lư của ngựa gỗ, nhanh chóng ngồi phía sau Dư Viễn, kê ba nóng bỏng nhắm thẳng vào hậu huyệt Dư Viễn, theo quán tính hạ xuống của Dư Viễn, kê ba một phát tiến vào!

Vật rắn của ngựa gỗ thao điểm G tao huyệt Dư Viễn, kê ba người đàn ông làm tuyến tiền liệt hậu huyệt, hai luồng khoái cảm trước sau khiến cơ thể Dư Viễn như bay lên, cơn thịnh lại phun ra lần nữa!

“Ha a a a... Xin anh, à không á... Đừng, đừng mà Trịnh... Trịnh Nhung, đừng ô a a a...”

Người đàn ông bị hút thích thở ra một hơi, nghe Dư Viễn động tình hét to tên anh, người đàn ông ôm trọn người trước mặt, nắm đầu nhũ cậu, cúi người ghé vào lỗ tai cậu nói: “Cực cực nhịn thêm chút nữa, ồ, em thật chặt, làm em như thế nào cũng không đủ, em chỉ thuộc về tôi, em là của tôi!”

Người đàn ông đè cơ thể Dư Viễn, nương theo ngựa gỗ để xâm lược, anh ưỡn thắt lưng thao hậu huyệt Dư Viễn, nhất thời trong phòng tiếng nước “xì xì” vang lên không dứt, hai *** huyệt đều chảy ra *** thủy.

Hơi thở Dư Viễn dồn dập, hai mắt ngơ ngác, cậu cảm thấy lần này chắc chắn mình bị giết chết, quá sung sướng, cậu không biết rõ mình ở chỗ nào nữa, chỉ có thể bị động ngửa đầu rên rỉ, khoái cảm bao phủ cậu, đẩy cậu vào biển ***.

Người đàn ông phía sau xâm chiếm không hề kém, mỗi lần đều đâm đến nơi sâu nhất, mỗi lần đều đâm đến tuyến tiền liệt mẫn cảm.

“Không, ô a a a... Đừng, thật sự ha a không được nữa... Trịnh Nhung, nha a a ông xã... Xin anh, ô a a ông xã, ha a a a...”

Hốc mắt Dư Viễn đỏ hồng, cậu bị thao khóc, nước mắt không kìm được chảy xuống, cậu vừa khóc lóc xin tha vừa muốn bắn, kê ba đã bắn nhiều lần đương nhiên không thể bắn ra cái gì nữa, Dư Viễn khó chịu ngồi xuống, tiếp nhận hai thứ cứng rắn thao, cậu chỉ có thể thụ động lắc đầu khóc kêu.

Nghe thấy tiếng Dư Viễn khóc, người đàn ông căng thẳng, đẩy nhanh tốc độ dưới thân, đau lòng ôm Dư Viễn nói: “Cục cưng đừng khóc, xong ngay bây giờ, tin tôi.”

Dư Viễn lắc lắc đầu, khoái cảm xộc lên đầu, vừa khóc vừa hít khí: “Ô a a, đừng... Trịnh Nhung, Trịnh Nhung ô a, đừng mà a a a...”

Dư Viễn lại bị thao bắn, lần này cậu không bắn ra dịch thể màu trắng mà là nước tiểu, cậu bị thao bắn ra nước tiểu!

Hai tiểu huyệt vì Dư Viễn bắn ra nước tiểu mà thi nhau co rút, kẹp người đàn ông thét lớn một tiếng, ra sức đâm thẳng, rốt cuộc cũng phun vào chỗ sâu nhất bên trong Dư Viễn.

20. Chương 20: Nhà Hàng 1

Cơ thể Dư Viễn trần trụi dính đầy dịch thể và nước tiểu, *** đãng khó tả, cậu xuống ngựa gỗ xong thì ngất xỉu luôn... Đây chắc chắn là chuyện mất mặt nhất mà cậu từng trải qua, hoàn toàn thua bởi ngựa gỗ vô tri.

Mệt mỏi rã rời khiến Dư Viễn ngủ một mạch đến buổi tối, ngủ khoảng nửa ngày cậu mới rời giường, cũng may lúc cậu nghỉ ngơi Trịnh Nhung không đến làm phiền, vô hình trung giúp cậu thả lỏng.

Dư Viễn tỉnh ngủ nhưng chuyện làm cậu phẫn nộ còn ở đằng sau.

Dư Viễn ra khỏi phòng, vốn dĩ bụng réo muốn tìm cái gì lót dạ, không ngờ đi ngang qua phòng khách chợt nghe thấy một đoạn đối thoại quen thuộc trong ti vi, Dư Viễn có dự cảm không ổn, cậu phóng vào phòng khách, ánh vào tầm nhìn rõ ràng là hình ảnh bản thân ngồi trên ngựa gỗ *** kêu không ngừng! Mà Trịnh Nhung thế mà còn ung dung ngồi trên sofa xem!

Dư Viễn nhất thời nổi trận lôi đình, rảo bước đến trước ti vi rút dây điện, quay đầu cực kỳ cụt hứng: “Tôi đã nói không được ghi hình, anh thế mà dám gạt tôi?”

Trịnh Nhung đi đến trước mặt Dư Viễn, sắc mặt hơi xấu hổ, anh dè dặt giọng nói: “Hừm, đừng nóng giận, cục cưng, tôi sai rồi, tôi quên trên trần nhà còn có máy quay, nhưng chuyện tôi đã đồng ý với em nhất định không nuốt lời, tôi không cho bất kỳ ai xem đoạn video này, càng không dùng nó làm quảng cáo, tôi sao có thể cho kẻ khác xem thân thể em, chúng ta chỉ để ở nhà xem, em có biết em trong video gọi cảm cỡ nào không?”

Đối diện với nụ cười như không cười của Trịnh Nhung và lời giải thích cặn kẽ ấy, Dư Viễn thật sự dở khóc dở cười, cậu không vui nhíu mày hỏi: “Gọi cảm hơn cả người thật?”

Trịnh Nhung vòng tay ôm người vào lòng, vừa vuốt ve sống lưng cậu vừa bĩu cười: “Em đang quyến rũ tôi sao, Dư tổng giám?”

Dứt lời, Trịnh Nhung vói tay vào quần áo Dư Viễn, sờ soạn da thịt mềm mịn trên người cậu, phương hướng càng lúc càng xấu xa, chỉ chốc lát đã xoa nắn cặp mông Dư Viễn.

Dư Viễn hất móng heo của Trịnh Nhung ra, trừng trừng nhìn: “Một tuần không được phép chạm vào tôi!”

Trịnh Nhung lập tức cầm tay Dư Viễn, nâng lên hôn lên mu bàn tay: “Cục cưng, em thật sự nở sao?”

Dư Viễn rút tay về, hừ nhẹ: “Anh đi thất ống dẫn tinh đi, tổng giám đốc Trịnh.”

Trịnh Nhung yêu chiều bất đắc dĩ cười: “Tôi thỉnh trọng mời Dư tổng giám, có muốn dùng bữa tối với tôi không?”

Dư Viễn không nói gì, không thể không nói Trịnh Nhung phát huy hoàn toàn loại hình tượng “ngoài quân tử trong thâm nho” của người Y quốc, thế nên muốn mở miệng từ chối thật khó, hơn nữa Trịnh Nhung là cấp cao của công ty đối tác, Dư Viễn còn phải bận tâm đến công việc, cũng may hết thời gian công tác cậu có thể về nước.

Huống hồ nếu không nhận lời mời, có vẻ Dư Viễn khá hẹp hòi.

Vẫn luôn ngấm ngấm, Dư Viễn trêu đùa hỏi: “Tổng giám đốc Trịnh đang dùng việc công để hẹn tôi ăn cơm sao? Nếu là việc công, tôi không thể chối từ, nếu là việc tư, tôi không nhìn ra chút thành ý nào từ anh.”

Trịnh Nhung không thèm để ý cười, gương mặt con lai góc cạnh cười rộ lên thật mê người, đẹp mắt mà điển trai, Dư Viễn bị vẻ bề ngoài của anh hấp dẫn.

“Tối hôm nay sẽ cho em thấy thành ý kính hỉ, được không cục cưng?”

Dịu dàng hoà nhã như thế khiến bao ý nghĩ xấu xa của Dư Viễn bay hết, cậu liếc mắt bĩu môi, lại không muốn thoả hiệp dễ như thế, dù sao cậu vẫn tức giận chuyện video, cuối cùng hừ một tiếng ngoảnh mặt rời đi.

Hành động cam chịu khiến Trịnh Nhung cong khoe miệng, nhìn bóng dáng Dư Viễn xa xa, thái độ cậu rõ ràng là bị ép.

Lúc này, Dư Viễn đang chờ xem rốt cuộc buổi tối Trịnh Nhung muốn chơi trò gì, nếu dám ghẹo cậu, Dư Viễn tuyệt đối không tha cho anh chuyện video, miệng Trịnh Nhung có nói ra hoa cũng không nghe được.

Chuẩn bị hoàn tất các loại hình phạt, kỳ thật trong lòng Dư Viễn còn một cơn tức chưa xả, hôm cậu cười ngựa gỗ đã khóc lóc cầu xin Trịnh Nhung như nào, khóc ngất đi như nào vẫn còn nhớ rõ như mới ngày hôm qua, hơn nữa còn bị Dư Viễn thẳng thừng phân loại đó là đoạn lịch sử đen tối nhất, đầu sỏ gây nên hết thảy là Trịnh Nhung đấy.

Càng nói càng tức, buổi tối, sắc mặt Dư Viễn chẳng vui vẻ là bao, cậu đã nghĩ cách lấy lại mặt mũi, ra oai với Trịnh Nhung, nếu không anh ta sẽ tưởng mình dễ bị bắt nạt.

Nhà hàng Trịnh Nhung hẹn cách nơi bọn họ ở không xa, Dư Viễn được thư ký của Trịnh Nhung đến đón, nhìn bề ngoài thấy quy mô nhà hàng không lớn lắm, ngay cả nhân viên cũng không thấy.

Ngay khi Dư Viễn nghĩ mình bị lừa gạt, trong nhà hàng đột nhiên vang lên tiếng violon, Dư Viễn giương mắt nhìn quầy bar nhỏ bên cạnh, đứng đó kéo đàn lại là Trịnh Nhung! Tuy rằng không biết đang biểu diễn khúc nhạc gì nhưng Dư Viễn rất ngạc nhiên vì Trịnh Nhung am hiểu âm nhạc.

Tiếc là Trịnh Nhung tính sai bước rồi, Dư Viễn là một tên ‘nhà quê’ chính hiệu, mù tịt về âm nhạc nên bạn có kéo đàn cũng chỉ là ‘đàn gảy tai trâu’ thôi.

Giống như đi xem biểu diễn, Dư Viễn kéo một cái ghế tùy tiện ngồi xuống, bắt chéo chân, vẻ mặt có chút phiền, chỉ thiếu nước cắn hạt dưa.

Bên kia, Trịnh Nhung vẫn chăm chú nhìn Dư Viễn, đột nhiên tiếng đàn cắt đứt, khúc nhạc mới kéo được một nửa yên lặng dừng lại, anh bắt đầu dĩ buông violon xuống, chậm rãi đến bên Dư Viễn: “Cục cưng, tôi quên em không thích những thứ như này.”

Dư Viễn hừ nói: “Anh đang châm chọc tôi sao?”

Trịnh Nhung ngồi đối diện Dư Viễn: “Không, tại anh thô tục, em trong lòng anh là cục cưng *** đáng đáng yêu, mãi mãi không đổi.”

Mẹ nó, Dư Viễn tức giận ngắt đầu: “Ông đây là đẹp trai, là phóng khoáng, là quyến rũ!”

Trịnh Nhung gạt đầu, cười khê: “Được, cục cưng *** đáng đẹp trai phóng khoáng quyến rũ của tôi.”

21. Chương 21: Nhà Hàng 2

Trịnh Nhung chọn nhà hàng này vì ở đây phục vụ ẩm thực Y quốc truyền thống, kiến trúc đẹp mắt và đồ ăn tinh xảo rất dễ gây thiện cảm, anh ân cần rót rượu vang, cố gắng tạo ra một bữa tối lãng mạn, thậm chí còn “ăn chơi” bao cả nhà hàng, ngay cả nhân viên sau khi mang đồ ăn xong cũng rời đi, cả đại sảnh chỉ có hai người Trịnh Nhung và Dư Viễn.

Dư Viễn không khách sáo bắt đầu càn quét thức ăn, cậu rất đói bụng nào còn lòng dạ suy nghĩ tâm ý người khác gì nữa, dường như chỉ tốn nửa tiếng đồng hồ, Trịnh Nhung nhìn Dư Viễn ném hết hình tượng ăn như hổ như sói, Dư Viễn no nê ngắt đầu mới phát hiện này giờ chỉ có mình ăn.

“No rồi?”

Trịnh Nhung bình tĩnh hỏi, Dư Viễn sờ sờ bụng: “Có lẽ thế, đi thôi.”

Trịnh Nhung nắm chặt cổ tay Dư Viễn, bắt đắc dĩ nói: “Em không thể phối hợp với tôi một chút sao, em xem tôi còn chưa ăn miếng nào.”

Dư Viễn quay đầu phản bác: “Tổng giám đốc Trịnh, anh ăn là việc của anh nhé, tôi đâu có cản anh ăn.”

Trịnh Nhung nhìn Dư Viễn, ánh mắt bắt đầu nổi sóng: “Em dứt cho tôi.”

Nhìn bộ mặt Trịnh Nhung vô lại, Dư Viễn mau chóng tự hỏi, anh ta giả vờ thôi, anh ta cũng không ngờ, cậu còn chưa tính sổ với Trịnh Nhung đâu, sao có thể khinh địch buông tha đối phương như vậy.

“Được, tôi có thể dứt anh ăn, nhưng tôi có một yêu cầu, anh không được đụng đến tôi.”

Đối với yêu cầu của Dư Viễn, Trịnh Nhung hơn hờ gạt đầu đồng ý, chẳng qua lúc ấy anh thật sự xem nhẹ khả năng trả đũa của Dư Viễn.

Dư Viễn rất vừa lòng nhìn Trịnh Nhung gạt đầu, cậu híp mắt cười xấu xa, gương mặt ngọt ngào khó tả,

mắt sáng như sao, giống như nhìn thấy một con chuột béo sắp nhảy vào bẫy của cậu.

Dư Viễn xem xét đồ ăn còn lại trên bàn, cậu tùy tiện cầm một quả nho đi đến trước mặt Trịnh Nhung, nhìn đối phương ngồi ngay ngắn trên ghế, nhanh chóng ngồi lên đùi đối phương, cậu ngậm quả nho, hai tay ôm cổ Trịnh Nhung, kề sát cơ thể, sau đó dùng quả nho cạy mở miệng Trịnh Nhung, răng nanh cọ cọ, nước nho bắn tứ tung vào miệng hai người, Dư Viễn nhiệt tình chặn môi đối phương, đầu lưỡi không ngừng đẩy nước vào.

Trịnh Nhung còn rất thích thú cái hôn nồng nhiệt này, giữa miệng hai người tràn ra nước nho, tiếng nước “chật chạt”, làn môi hai người liếm mút toả ra hương vị ngọt lịm, thật sự tim Trịnh Nhung cũng ngọt theo.

Nụ hôn vừa dứt, từ môi Dư Viễn kéo ra một sợi chỉ bạc, cậu gợi tình vươn đầu lưỡi liếm nước miếng quanh miệng, quyến rũ trong ánh mắt càng nồng đậm: “Tổng giám đốc Trịnh, có ngọt không?”

Trịnh Nhung nén xúc động muốn đè cực cứng *** đấng trước mắt này xuống mặt bàn, cười như không cười nói: “Cực cứng tiếp tục đi.”

Hừ nhẹ một tiếng, Dư Viễn ma sát hông mình với thân dưới Trịnh Nhung, cậu thật muốn nhìn Trịnh Nhung còn có thể hưởng thụ như này không.

Dư Viễn khẽ ngẩng đầu để lộ ra cằm cổ trắng nõn, ngón tay trượt từ cổ áo xuống, thông thả cởi từng chiếc cúc áo, sau đó toàn bộ khuôn ngực trần trụi lộ liễu trước mắt Trịnh Nhung, hai núm vú cực lớn hơi hơi nhếch lên, Dư Viễn kéo áo sơ mi đến khuỷu tay thì dừng, rồi bắt đầu cởi quần.

Dư Viễn mở hai chân, nửa quỳ trên đùi Trịnh Nhung đang ngồi trên ghế, đầu nhũ ghé sát miệng Trịnh Nhung, Dư Viễn vừa phóng túng lắc lắc hông vừa ma sát đầu nhũ bên miệng đối phương, nhét đầu nhũ rất vững vào miệng anh, còn nhanh nhẹn cởi quần dài và quần lót, trong lúc đó, Dư Viễn cố ý thở dốc, hít khí rồi lại thở ra.

Lúc này dường như cả người Dư Viễn đều trần trụi, vặn vẹo trên đùi Trịnh Nhung, khe hông trùng khít kẹp kê ba dưới thân, ý cười Dư Viễn không giảm, bắt đầu lấy các đồ ăn trên mặt bàn rồi bày lên cơ thể mình.

Đầu tiên, cậu rải nước sốt salad lên đầy ngực, nước tương màu trắng làm cơ thể cậu vốn trắng nõn càng thêm *** đấng, sau đó cậu lấy ớt ngọt vòng qua hai đầu nhũ, nhũ tiem còn lấp lánh sáng bóng, kiệt tác do Trịnh Nhung liếm hút mà ra, đây được coi là món khai vị.

Dư Viễn cảm mỹ ý, vừa vuốt ve kê ba vừa muốn quần mỹ ý lên kê ba, Dư Viễn uốn éo thân thể, tiếng rên rỉ tự an ủi không hề kiềm nén, cậu còn xoay hẳn người, đối mặt với Trịnh Nhung mà tự an ủi.

“A... Ô ưm... Thật thoải mái... Ha a... Hừ ưm ông xã, cực cứng *** đấng cứng... Ưm a...”

Dư Viễn đẩy nhanh tốc độ trên tay, hông ma sát vật thể phía dưới không ngừng, thủ *** trước mặt Trịnh

Nhưng khiến kê ba cậu mau chóng đứng lên, dục vọng trong cơ thể Dư Viễn dâng lên, ánh mắt dụ dỗ, cậu không quên mục đích ban đầu của mình, rút cuộc quẩn mý ý quanh thân kê ba, cậu đặc ý nhoẻn miệng cười nhìn Trịnh Nhung, thành công nhận lấy lửa tình nóng rực trong mắt đối phương.

Làm xong món chính, Dư Viễn bắt tay vào làm bánh ngọt tráng miệng, cậu ung dung lấy thìa kem, cơ thể ngửa ra sau, hai chân mở lớn, tao huyết hé ra khép vào phía dưới kê ba đứng thẳng hiển hiện trước mắt Trịnh Nhung.

Thế còn chưa đủ, đầu ngón tay Dư Viễn cố ý gảy hai cánh hoa, nó co rút liên tục tựa như tao huyết đang cực kỳ khát khao được người thao.

Dư Viễn cầm cái thìa nhỏ đặt ở miệng tao huyết, từng chút từng chút nuốt chiếc thìa kim loại lạnh lẽo, xúc cảm sắc khoái ập khiến làm Dư Viễn kêu lên: “Nha a a, thật lạnh... Thật thích ha a... Ô ừ... Ông xã, tao huyết ô a... ăn cái thìa rồi... Thật thoải mái... Ha a a...”

Dư Viễn vừa hết mình rên rỉ vừa dùng thìa đâm chọc tao huyết, cậu không ngừng khuếch trương tiểu huyết bằng thìa kem, *** thủy bên trong tràn ra, thấm ướt tây trang sang trọng dưới thân.

Khuếch trương đến khi tạm ổn, Dư Viễn rút cái thìa đầy *** thủy ra rồi để bên miệng Trịnh Nhung, cười hỏi: “Tổng giám đốc Trịnh, có thể liếm sạch thìa giúp tôi không?”

Ánh mắt Trịnh Nhung tối sầm, biểu tình biến thành khó nhịn khát máu, anh chưa nghe hết lời Dư Viễn mà đã không hề do dự há miệng ăn sạch chiếc thìa chứa *** thủy Dư Viễn, sau đó còn làm như nhấm nháp một chút, khoé miệng hơi nhếch, giọng nói khàn khàn: “Thật ***, nhưng là hương vị tôi thích.”

Dư Viễn cười quyền rũ liếm liếm khoé miệng: “Sẽ càng *** hơn.”

Dứt lời, cậu cầm thìa mà múc kem, chiếc thìa ngập trong lớp kem trắng thơm ngon, Dư Viễn lại nhét thìa kem vào tao huyết lần nữa, cảm xúc lạnh lạnh đột ngột làm Dư Viễn khẽ run, cậu đẩy thìa vào nơi sâu nhất, nó kích thích Dư Viễn như tên đã lên cung, khoái cảm ào ào đổ xuống, cậu thích thú *** kêu không thôi.

“Ha a a a... Đi vào, ông xã nha a a... Thật lạnh, ô ông xã. Tao huyết nho nhỏ thật thoải mái ô a... tao huyết nhỏ, ha a a a bị thao đến đó rồi...”

Tay Dư Viễn càng nhanh hơn, cậu múc thêm mấy thìa kem nữa, kem mịn màu trắng khi chạm đến tao huyết nóng bỏng chốc lát tan thành nước, theo tiếng “phốc phốc” ra vào của chiếc thìa, miệng huyết dính đầy chất lỏng trắng sữa, rất giống màu dịch thể, dính lên cả mý ý tựa như nước sốt của mý.

Mà tao huyết dưới thân Dư Viễn cũng đã được nhồi đầy kem, rút cục bày xong một bàn tiệc thịnh soạn lên thân thể.

Cậu giương mắt nhìn ánh mắt Trịnh Nhung u ám *** hỗn loạn và cái lều vãi tây trang căng phồng nào đó,

Dư Viễn khoái trá nở nụ cười, cậu cố ý lại gần Trịnh Nhung, vừa nhẹ giọng vừa khàn khàn hỏi: “Tổng giám đốc Trịnh, muốn ăn không?”

22. Chương 22: Nhà Hàng 3

“Cục cưng, em đã từng quyến rũ người khác như này sao?”

Tuy rằng phía dưới Trịnh Nhung cứng rắn nhưng vẫn ngồi bất động như cũ, khả năng kiềm chế không hề bình thường.

Vốn tưởng rằng đối phương chắc chắn sẽ nhào đến, không ngờ chỉ hỏi một câu, Dư Viễn chợt nhả trả lời: “Đương nhiên từng quyến rũ người khác, chẳng qua mỗi lần dùng một cách khác nhau mà thôi, nếu tổng giám đốc Trịnh cảm thấy hứng thú, tôi có thể cẩn thận kể lại cho anh, anh muốn nghe không? Có điều trước tiên tôi dứt tổng giám đốc Trịnh ăn nhé.”

Dư Viễn cười uốn ngực lên, đẩy hai miếng ớt ngọt thái lát hình tròn đến bên miệng Trịnh Nhung.

Cậu còn cố tình lơ lửng giữa mắt Trịnh Nhung bởi lời nói vừa rồi của mình, dù sao Dư Viễn không phải chính nhân quân tử, chẳng phải dè dặt non nớt, cậu càng không biết dụ dỗ người khác có liên quan gì đến việc mình bán, thế nên cậu không mấy may để ý quan tâm Trịnh Nhung nóng giận, cậu chỉ cần quyến rũ được đối phương rồi lấy lại mặt mũi đánh mất ở lần cười ngửa gổ đó.

Ngạc nhiên là giận dữ trên mặt Trịnh Nhung chỉ chợt loé qua, đầu lưỡi anh chăm chú ăn ớt ngọt trước mắt, hơn nữa ăn rất từ tốn, anh không ngậm ớt ngọt vào miệng mà hút đầu nhũ Dư Viễn, ăn cả đầu nhũ non mềm và ớt cùng lúc, dùng đầu lưỡi và môi day nhũ tiêm, dùng răng nanh cắn miếng ớt, nước bọt nhuộm đầu nhũ Dư Viễn thành màu hồng nhạt, Trịnh Nhung không bỏ qua bờ ngực, liếm sạch nước sốt salad, còn phát ra tiếng nước ‘chật chạt’ rất lớn.

Dư Viễn miễn cưỡng cảm hơi run run người, vùi đầu anh vào ngực mình, miệng rên rỉ lung tung: “A... Ô ưm, nhẹ chút... Ừm... A hô...”

Trịnh Nhung làm như không nghe thấy tiếng Dư Viễn rên rỉ, anh liếm càng ngày càng nhanh hơn, ăn hai đầu nhũ Dư Viễn thật lâu sau đó không chút lưu luyến dời xuống phía dưới.

Anh bỗng ôm cơ thể Dư Viễn, khoát hai đùi đối phương lên bả vai, hai tay Trịnh Nhung nâng hông Dư Viễn khiến kê ba cậu kề ngay sát miệng Trịnh Nhung, cả người Dư Viễn nhẹ bẫng như bay lên cứ như thể cười lên cổ Trịnh Nhung.

Đáy mắt Trịnh Nhung hiện ra chút hứng thú, há miệng nuốt còn thịt Dư Viễn và cả mỵ ý quanh còn thịt, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng Dư Viễn kinh hoàng thét, khoang miệng Trịnh Nhung chặt chẽ, đầu lưỡi và răng nanh cùng nhau công kích vật cứng trong miệng.

“Ha a a a... Nóng quá, nha a đầu lưỡi, đầu lưỡi liếm em thật thoải mái... Ô ưm... Ha a a ông xã, ăn nhiều hơn nữa đi ô á...”

Thân dưới Dư Viễn sung sướng, hai chân kẹp cổ Trịnh Nhung, cơ thể dao động càng lúc càng nhiều, Dư Viễn thở hổn hển, không thể không nói kỹ thuật khẩu giao của Trịnh Nhung cực kỳ lợi hại, anh thế mà có thể vừa ăn mỳ ý vừa hoạt động như pít tông làm Dư Viễn, mà Dư Viễn đã thích đến bắn.

Trịnh Nhung thông thả như nếm rượu, anh bình tĩnh dùng đầu lưỡi đảo cơn thịt trong khoang miệng, mỳ ý quần trên thân sắp bị anh ăn hết, thậm chí nuốt cả *** dịch Dư Viễn, anh cảm giác người trần trụi trong lòng sắp đến cực hạn.

“Nha a a a...”

Trịnh Nhung không nể tình hút mạnh một cái, Dư Viễn nhất thời thích ngửa đầu sợ hãi kêu, cơn thịt run rẩy bắn toàn bộ vào miệng Trịnh Nhung!

Dư Viễn thở dốc, mở lớn miệng, cậu chưa từng nghĩ được người khác khẩu giao có thể thích đến vậy, sẵn khoái làm cho hôn vía cậu chưa quay về.

Trịnh Nhung ăn dịch thể Dư Viễn xong, cười khế một chút, không quan tâm Dư Viễn hoàn hồn hay chưa, anh nâng mông đối phương cao hơn nữa, đến khi tao huyết cơ hồ dán vào mặt Trịnh Nhung.

Trịnh Nhung rất hài lòng với tư thế này vì thuận tiện rất nhiều, anh há miệng, đầu lưỡi tiến quân thần tốc làm tao huyết!

“Ha a a a a... Nóng quá hô a a, đầu lưỡi thao thích quá... Nha a a ông xã, sâu hơn nữa...”

Dư Viễn lắc đầu *** kêu, hoàn toàn không chống lại được khoái cảm ăn mòn.

Nhưng Trịnh Nhung không thèm nghe lời cậu, anh liếm sạch sẽ kem tan trong huyết Dư Viễn, đầu lưỡi quét ngang dọc vách thịt, không ngừng tăng thêm khoái cảm, nhưng chưa đáp ứng ổn thỏa yêu cầu của anh, ăn kem xong, Trịnh Nhung không quan tâm rút đầu lưỡi ra, nhân lúc Dư Viễn còn đắm chìm trong biển dục vọng, anh đỡ người trong lòng xuống.

Phía dưới không còn đầu lưỡi linh hoạt, Dư Viễn khó chịu vặn vẹo mông, cậu ngồi lên đùi Trịnh Nhung lần nữa, dùng tao huyết cách lớp quần cọ sát khó hạ tráng kiện dưới thân Trịnh Nhung.

“Ông xã... Hô ưm... Tao huyết ngứa... Ông xã... Ưm thao em...”

Đối với yêu cầu của Dư Viễn, Trịnh Nhung ngồi bất động như cũ, anh đột nhiên hỏi: “Em còn dám dụ dỗ đàn ông khác nữa không?”

Tiết tháo Dư Viễn rốt sạch, vì đạt được mong muốn, cậu vội vàng lắc đầu: “Không dụ dỗ nữa, không bao giờ dụ dỗ nữa.”

Trịnh Nhung thấp giọng cười, anh lắc đầu: “Cục cưng, đừng gạt tôi.”

Mặt sau Dư Viễn vừa nóng vừa ngứa, hận không thể tìm cái gì đó nhét vào, để giải quyết dục vọng trong cơ thể, Dư Viễn chấp nhận bất cứ giá nào, ôm Trịnh Nhung cọ cọ không thôi: “Ông xã, không gạt anh, mau mau thao đi... Ô ưm tao huyết rất ngứa... Trịnh Nhung, thao em...”

Trịnh Nhung hít sâu một hơi, đè người làm loạn trong ngực lại, anh lấy một chiếc hộp tinh xảo trong túi ra, mở ra xong, bên trong là hai chiếc nhẫn kiểu dáng nam tính!

“Gả cho tôi thì sẽ thao em.”

23. Chương 23: Nhà Hàng 4

Tình dục Dư Viễn đang tăng vọt, cậu không còn là chính mình nữa, lại bỗng nhìn thấy nhẫn, còn cả lời Trịnh Nhung nói khiến cậu mê mang.

Cậu hoàn hồn, trợn mắt há hốc mồm... Đâu mà đây là tình huống gì!?

Không kể hai người họ mới gặp mặt quen biết nhau chưa đến hai tuần, tình tiết cầu hôn này quả thật nhanh như phóng tên lửa, chẳng lẽ đạo này người Y quốc có phong trào 419 mấy bữa thì lập tức cầu hôn? Dư Viễn nhìn nhẫn mà không biết làm sao, cho dù cậu có cảm tình với Trịnh Nhung nhưng cậu không thể dâng hiến tuổi thanh xuân cho năm mồ hôn nhân nhanh như vậy á.

Đối diện với Dư Viễn im lặng, vẻ ngoài Trịnh Nhung bình tĩnh nhưng trong lòng sớm bùng nổ, anh lấy một chiếc nhẫn bạc, cọ chiếc nhẫn lạnh lẽo vào côn thịt trắng đứng phía dưới, càng lúc càng mạnh.

“A a đau... Đừng ô a a...”

Dư Viễn lập tức chịu không nổi lắc mông muốn né, nhưng Trịnh Nhung tuyệt nhiên không muốn tha cho cậu, nghịch đầu đỉnh xong quay ngược lại nghịch tao huyết, *** thủy chảy thành suối, tao huyết mấp máy, chiếc nhẫn hơi lạnh đụng đến nơi đó quả thật giống như ngàn con kiến gặm cắn làm cho người ta khó có thể nhẫn nại, cảm giác thêm khát lại bùng lên.

“Ô a a... Ha a... Không, ưm hô mau một chút, đâm vào đi... A hư...”

Khoái cảm như thủy triều càng ngày càng cuộn cuộn, khoái mắt Dư Viễn ửng đỏ, khó khăn nhẫn nhịn, cậu

cảm thấy lý trí lại dần dần tan vỡ, toàn bộ cơ thể run run theo tao huyết, mọi sự chú ý tức khắc dồn xuống thân dưới.

Trịnh Nhung tiếp tục động tác vừa rồi, ánh mắt bình tĩnh: “Tôi nói rồi, gả cho tôi, tôi liền thao em, hửm? Em không muốn sao?”

Dứt lời, Trịnh Nhung lại gắng sức, hai ngón tay kẹp nhẫn bạc nhét vào tao huyết Dư Viễn!

Dư Viễn còn không kịp trả lời đã bị hành động ấy kích thích cơ thể nảy lên, sống lưng vẽ ra một đường cong xinh đẹp, hai mắt thất thần, miệng hơi mở.

Tình dục trong ánh mắt Trịnh Nhung càng thêm cuồng loạn, anh cảm thấy cơn thịnh không thể nhẫn nại thêm nữa nhưng vẫn làm bộ như thờ ơ, quan sát phản ứng của Dư Viễn, đồng thời tay hoạt động càng nhanh hơn, hai ngón tay và một chiếc nhẫn bạc nhanh nhẹn ra vào tao huyết Dư Viễn!

“Ha a a a... Rất nhanh ô a... Không, ô ừ chưa đủ... Còn muốn nữa a a...”

Trịnh Nhung ôm chặt cơ thể run run của Dư Viễn, tốc độ trên tay chỉ nhanh hơn chứ không giảm đi, anh cười khê tăng từ hai ngón thành ba ngón, đẩy nhanh tốc độ lên gấp đôi, khàn khàn giọng, nói: “Còn muốn? Gả hay không gả?”

Dư Viễn hoàn toàn mất lý trí, trong đầu chỉ còn tao huyết đối khát, cậu không nhận được gậy đầu, khoe mắt đỏ hồng, cả người chìm đắm trong dục vọng.

“Ô a a, gả ưm a... Ông xã, gả... Ha a a a thao em, thao em ưm...”

Khoái cảm phía sau và dục vọng sắp nhấn chìm Dư Viễn, cậu rên rỉ không dứt, thất thanh sợ hãi kêu, tao huyết như con sông vô hạn, nhẫn bạc dính dấp đầy tao thủy.

Trịnh Nhung rút cuộc nghe được đáp án khiến anh vừa lòng, anh rút ngón tay ra, giờ nhẫn bạc lên để bên miệng Dư Viễn, Dư Viễn vươn đầu lưỡi không ngừng liếm chất lỏng trong suốt trên đó.

Mà bây giờ, Trịnh Nhung lấy kê ba cương cứng cực lớn ra, nhắm ngay miệng tao huyết Dư Viễn, kiên quyết tiến vào!

“Nha a a a a a...”

Dư Viễn hoảng sợ kêu lên, con người trừng lớn, khoái cảm cực hạn xông lên đầu, toàn bộ thân thể cậu yếu ớt nằm trong lòng Trịnh Nhung mặc cho đối phương thao mình.

Đâm vào khiến Trịnh Nhung khoan khoái thở ra một hơi, hai tay anh ôm hông Dư Viễn, thắt lưng không ngừng ưỡn về phía trước, đè người phía trên xuống, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn lúc đưa hai ngón tay vào, tuyệt đối không có cơ xử dịu dàng, tựa như kiềm chế lâu lắm mới được bùng nổ!

“A a a ưm a... Ông xã, ưm chậm, chậm thôi ha a a... Không, nhanh quá hô a a a... Ưm tao huyết sắp rách rồi, ha a a...”

24. Chương 24: Đào Hôn

Lúc Dư Viễn tỉnh lại, cả người đều không ổn...

Cậu uể oải nằm trên chiếc giường lớn, nhớ rõ hôm qua ở nhà hàng mình đã “kết hôn” hiệp ước bất bình đẳng gì gì đó, không đúng, là hôn ước, cũng không đúng lắm, hẳn là cầu hôn.

Trịnh Nhung, con lai Y quốc hơn nữa còn là người đàn ông độc thân hoàng kim tổng giám đốc trẻ tuổi của công ty đa quốc gia, thế nhưng cầu hôn cậu!?

Đến bây giờ Dư Viễn vẫn chưa chắc chắn tên chết dẫm kia có phải vì tìm kích thích nên mới chọc ghẹo cậu hay không, có điều Dư Viễn hy vọng chuyện này là giả, nếu trò chơi thành sự thật, chẳng phải về sau cậu phải giữ thân như ngọc vì một người hay sao, không thể tùy ý đi tìm 419 á.

Cho dù không thể sẵn 419, quan trọng là Trịnh Nhung không phải con trym ngoan ngoãn gì, Dư Viễn dùng sắc dụ dỗ anh ta không những không đùa giỡn được còn bị chơi lại, thế thì kết với chả hôn cái gì, tuyệt đối không được á!

Hơn nữa Dư Viễn dám khẳng định chuyện hôn nhân không thể trói chân cậu, khi thêm muốn thì ra ngoài tìm 419 đã trở thành thói quen, cậu không nhìn được tương tượng, đến lúc đó rồi Trịnh Nhung đến bắt gian mình như thế nào, lỡ đâu đến chậm một chút, cậu không chắc không xảy ra chuyện NTR... Rồi Trịnh Nhung sẽ phản ứng như thế nào, tức giận sao? Thật hả dạ!

NTR: hay cụ thể là Netorare (), là một thuật ngữ nói về một thể loại game, anime hoặc manga. Trong đó vợ hoặc người yêu của nhân vật chính bị người khác chiếm đoạt. (nguồn ở đây)

Dư Viễn nằm trên giường miên man suy nghĩ ảo tưởng sức mạnh, mà thực tế quả thật hoang tưởng không kém, không ngờ việc này thành thật, cậu chỉ nghĩ bậy thôi mà, chỉ đành nói Trịnh Nhung đúng là “ảo tưởng sức mạnh”.

“...Cốc, cốc.”

Tiếng gõ cửa thỉnh thoảng vang lên khiến Dư Viễn giật mình, nhìn ra cửa, một người phụ nữ ăn mặc giống

nhân viên công sở rất quen mắt đứng đấy, đó là thư ký bên người Trịnh Nhung.

“Dư tiên sinh.” Thư ký đẩy kính mắt, vẻ mặt chuyên nghiệp mỉm cười: “Tổng giám đốc chúng tôi để ngài có thời gian nghỉ ngơi, chuyện tổ chức hôn lễ đã được chuẩn bị xong, tổng giám đốc định tiến hành hôn lễ tại giáo đường ở trung tâm thành phố vào sáng mai. Cho nên thời gian khá gấp gáp, hôm nay tôi mang lịch trình ngày mai đến cho ngài xem, đồng thời dẫn ngài đi chọn lễ phục.”

.....

Dư Viễn giật mình ngồi dậy, miệng cậu mở to đến có thể nhét một quả trứng gà vào.

“Buổi sáng ngày mai tổ chức hôn lễ?!?”

... Lần này cả người Dư Viễn thật sự không ổn rồi, không ngờ báo ứng đến nhanh như thế, cậu chưa chuẩn bị tâm lý gì hết, lần đầu tiên muốn dìm chết sự *** đang không nhận được đi dụ dỗ người khác của mình, nếu tối hôm qua không mở miệng nhận thua thì hôm nay cũng không xảy ra chuyện lớn như thế!

Dư Viễn dần người nghe thư ký thao thao bất tuyệt nói về lịch trình hôn lễ, lại dần người đi chọn lễ phục với cô, cuối cùng dần người về chỗ ở... Điều duy nhất khiến Dư Viễn phấn chấn là câu nói cuối cùng trước khi đi của cô thư ký...

“Vì muốn chuẩn bị hôn lễ chu toàn, mà công việc bên công ty cũng không thể bỏ bê nên tối nay anh ấy có lẽ sẽ không về, anh ấy nhờ tôi thông báo với ngài, đừng nhớ anh ấy, nếu có thể thì muộn như nào anh ấy cũng về với ngài.”

Đệt! Có quỷ mới nhớ anh!

Tiến thư ký, Dư Viễn tức tốc quay về phòng, mở laptop ra, cách cách gõ vài phát liền đặt được một vé máy bay về nước.

Cậu đã nghĩ kỹ, anh ta không đến mức lúc nào cũng giám sát mình, cậu phải nắm chặt cơ hội về nước! Tối nay mà ở lại sẽ bị ăn sạch xương cũng không còn! Cho dù phải đối đầu với nguy cơ mất việc nhưng không thể tha hương cầu thực ở nước ngoài, “hiến thân” vì sự nghiệp á!

Dư Viễn nhanh nhẹn kéo vali, nhét tất cả đồ dùng vào, chẳng mấy chốc liền thu dọn xong, Dư Viễn vốn định kéo vali đi thẳng nhưng cảm thấy như này rất mất mặt, hơn nữa để lộ ra có vẻ mình rất sợ Trịnh Nhung, quanh trọng nhất là phải làm cho Trịnh Nhung mất mặt.

Đôi mắt Dư Viễn nheo nheo cong lên, tưởng tượng buổi tối Trịnh Nhung trở về, cậu cố ý xếp chăn gối lộn xộn, lại nhét một đồng sách báo các thứ để chắn phòng lên, rất giống như có người nằm ngủ trong đó.

Làm xong hết thấy, Dư Viễn lấy một chiếc bút ghi âm ra, ấn nút bắt đầu ghi âm, cố ý giả vờ giọng ngái ngủ: “Ông xã, em buồn ngủ quá, anh ra ngoài được không.”

Dư Viễn cười ngẫm nghĩ một chút, ném thêm câu nữa: “Ngày mai làm có được không, em buồn ngủ lắm.”

“Anh đừng lại đây, em mà giận thì ngày mai sẽ không kết hôn với anh nữa.”

“Ừm ông xã Đừng lộn xộn, ra ngoài đi”

Dư Viễn cầm bút ghi âm vừa cười vừa cài đặt thời gian, cậu quả thật bội phục chỉ số thông minh của mình, cực kỳ vừa lòng đặt bút ghi âm cạnh gối, vỗ vỗ tay kéo vali ra ngoài.

Đi được vài bước, Dư Viễn bỗng nhiên dừng lại, cậu cầm giấy bút ra phòng khách, ngồi xuống ghế xoa cằm suy nghĩ hồi lâu mới lưu loát viết ra mấy câu, sau đó trở lại phòng ngủ nhét giấy vào đồng hồ.

Xong xuôi tất cả, Dư Viễn coi như hài lòng, tâm trạng cực kỳ tốt kéo vali đến sân bay, tiếc nuối duy nhất là cậu không thể tận mắt chứng kiến vẻ mặt Trịnh Nhung khi bị chỉnh.

Bên kia, vì bận rộn chuẩn bị hôn lễ với cục cưng *** đăng nhà mình, Trịnh Nhung không thể không tăng ca làm việc ở công ty đến đêm, nửa đêm anh mới làm xong mọi việc, hôn lễ được tổ chức vào sáng hôm sau cũng sắp đến.

Chuyện đầu tiên sau khi Trịnh Nhung lái xe về nhà là đến phòng Dư Viễn.

Trong nháy mắt mở cửa, anh nhìn thấy Dư Viễn nằm ngủ trên giường, anh vừa mở cửa khiến đối phương tỉnh giấc.

“Ông xã, em buồn ngủ quá, anh ra ngoài được không.”

Trịnh Nhung khẽ cười: “Vì em mà tôi làm việc đến tận bây giờ, đây là đang dỗ tôi đi?”

“Ngày mai làm có được không, em buồn ngủ lắm.”

Nghe giọng nói mệt mỏi của đối phương, Trịnh Nhung bắt đầu dī: “Được rồi cục cưng, hôm đó ở nhà hàng tôi làm hơi quá, đêm nay để tôi ôm em ngủ, cam đoan tôi không làm gì cả, nhé?”

“Anh đừng lại đây, em mà giận thì ngày mai sẽ không kết hôn với anh nữa.”

Trịnh Nhung dựa người vào cửa, thở dài: “Chẳng lẽ cục cưng không nhớ tôi sao, em cho tôi câu trả lời vừa

lòng tôi liền ra ngoài.”

“Ừm ông xã Đừng lộn xộn, ra ngoài đi”

Câu nói nũng nịu này khiến Trịnh Nhung bại trận toàn tập, anh cười nhẹ đóng cửa phòng Dư Viễn, không ồn ào ảnh hưởng đến giấc ngủ của cục cưng, về phòng mình ngủ.

Đêm nay yên bình vô sự trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Trịnh Nhung vừa dậy đã phải vội vàng chạy đến công ty xử lý văn kiện gấp, phòng Dư Viễn còn chưa kịp sang, sau nửa giờ xử lý xong công việc lại nhanh chóng đến trung tâm thành phố bố trí lễ đường, có chỗ nào chưa hài lòng đều tự mình phân phó chỉnh sửa, xong việc mới thay lễ phục.

Kỳ thật Trịnh Nhung tính toán rất ổn thỏa, trước làm một hôn lễ để buộc Dư Viễn bên cạnh mình, chắc chắn cậu là người của mình, từ giờ không dám trêu hoa ghẹo nguyệt, sau đó có thời gian sẽ long trọng giới thiệu cậu với bạn bè thân, tổ chức một hôn lễ hoành tráng hơn, dù sao Trịnh Nhung cũng biết Dư Viễn không dễ an phận như vậy.

Chớp mắt đã đến mười giờ, Trịnh Nhung đã chuẩn bị kha khá, đang định gọi điện cho thư ký kêu cô đón Dư Viễn đến đây, mới lấy điện thoại ra, bóng dáng thư ký sốt ruột hoảng hốt chạy đến.

“... Tổng, tổng giám đốc Trịnh, không ổn!”

Thư ký thở hồng hộc, tay trái cầm một cái bút ghi âm, tay phải đưa ra một tờ giấy, vẻ mặt rối rắm, cô nói không ra hơi: “Dư, Dư tiên sinh, anh ấy đi rồi.”

Nháy mắt, vẻ mặt Trịnh Nhung biến sắc, bình tĩnh nhận lấy bút ghi âm và tờ giấy, đầu tiên anh nghe nội dung được bút ghi âm ghi lại, nhất thời nổi trận lôi đình, giọng nói và cuộc đối thoại quen thuộc, thế mà đêm qua anh nói chuyện với một cái máy ghi âm!

Đề lửa giận trong lòng, Trịnh Nhung mở tờ giấy ra, nhìn thấy nét chữ Dư Viễn và nội dung...

“Ông xã tổng giám đốc Trịnh thân yêu, hiện tại tôi đang ngồi máy bay về nước, ừm, nếu thuận lợi thì giờ đã xuống máy bay, ai bảo anh quay video còn làm tôi mất mặt trước, cũng tại tôi hẹp hòi nên đành phiền anh vạ lây chút tâm trạng không vui của tôi, thế nên ông đây đào hôn, nếu muốn kết hôn với tôi, có bản lĩnh thì anh đuổi đến trong nước đi, ông đây cưới anh, hừ!”

Xem xong nội dung, người đàn ông châu Á vốn dĩ đen mặt tức giận đột nhiên cong khoé miệng để lộ ra nét cười ẩn ý, anh nhìn tờ giấy, ý cười càng ngày càng rõ.

Trịnh Nhung cúi lễ phục trên người ra, anh vẫy tay gọi thư ký đến, cao giọng nói: “Huỷ bỏ hôn lễ, lập tức

chuẩn bị cho tôi một vé máy bay về nước.”

Phiên ngoại: Trừng phạt đào hôn

Dư Viễn tuyệt đối không ngờ rằng Trịnh Nhung chỉ cần nửa ngày để mò đến nhà cậu!

Dư Viễn ghé mắt nhìn qua mắt mèo mà hoảng hồn, người đàn ông đứng bên ngoài quả thật chính là Trịnh Nhung ngày hôm trước còn ở Y quốc, theo sau anh còn có hai vệ sĩ và một thư ký, khí thế nhìn thế nào cũng không có thiện ý, cứ như Dư Viễn nợ anh núi tiền vay nặng lãi.

Quan trọng là, làm sao Trịnh Nhung biết địa chỉ nhà cậu?!

Dư Viễn khẳng định mình chưa làm gì quá đáng, chẳng qua trước khi trở về từ chuyến công tác đến Y quốc, cậu chỉ trốn một cuộc hôn nhân mà thôi... Huống hồ, là một thanh niên truyền thống yêu nước, chuyện chạy trốn khỏi hôn sự cả đời chẳng đáng là gì, cho dù chuyện chung thân tôi tình anh nguyện còn không thành vấn đề nữa là Trịnh Nhung đơn phương ép buộc cộng thêm cưỡng bức dụ dỗ thì toàn toàn không thể kết với hôn, kiên quyết với đạo lý này, còn coi như không phải chuyện lớn gì, vừa thông náo vừa động kinh xong, Dư Viễn đã tự thuyết phục được bản thân.

Cậu đứng sau cửa nhà nén bất an trong lòng, nhất quyết không chịu mở cửa, tâm lý chột dạ rõ ràng rành rành, nếu không làm chuyện sai trái thì việc gì phải sợ quỷ gõ cửa, quan trọng là đứng ngoài cửa đâu phải quỷ.

“... Dư Viễn, mở cửa.”

Giọng nói Trịnh Nhung trầm ấm từ tính, nhất thời sắc mặt Dư Viễn không tốt lắm, đối phương thế mà gọi đầy đủ họ tên cậu, đây là lần đầu tiên á, bình thường dù nghiêm túc chỉ kêu Dư tổng giám, Dư Viễn không dám đoán tâm trạng Trịnh Nhung khi đứng ngoài cửa, tuy rằng anh không phải quỷ nhưng lúc điên lên còn đáng sợ hơn quỷ!

Dư Viễn nuốt nước miếng, giả vờ nghi hoặc hỏi: “Ai đấy?”

Trịnh Nhung bên ngoài lập tức cười rộ: “Lén lút bên kia quan sát tôi lâu như thế còn dám hỏi là ai? Cục cưng à, em thật muốn ăn đánh ha.”

Kế sâu của Dư Viễn không thành, cậu linh cảm bây giờ không thể mở cửa, lại cảm thấy nếu không mở cửa hậu quả càng nghiêm trọng hơn, vừa nghe ngữ điệu liền cảm thấy tương lai u ám.

“Anh đến làm gì?” Dư Viễn đen mặt, lo lắng không dứt: “Bây giờ là giờ tan tầm, không bàn chuyện công việc nữa.”

Trịnh Nhung mất kiên nhẫn chặc một tiếng: “Mở cửa.”

Dư Viễn trầm kêu “chết cha” một tiếng, tay nâng lên lại thả xuống, do dự hồi lâu mới nói: “Anh muốn gì? Không chơi ỷ đông hiếp yếu nhá...”

Ánh mắt Trịnh Nhung tối sầm, cười khê: “Cho em cơ hội cuối cùng, mở cửa.”

Xong rồi xong rồi... Nếu không mở không chừng anh ta sẽ phá cửa mà vào.

Dư Viễn đau khổ, nói thật lúc đào hôn và chính Trịnh Nhung cậu không hề lo lắng sau này sẽ xảy ra chuyện gì, quả thật làm liều để tương lai lên thớt mà, tự tìm đường chết chắc chỉ đến thế, huống chi ai ngờ tổng giám đốc ở Y quốc nói động một chút là chạy về nước chứ.

Âm thanh “lạch cạch” vang lên, cửa được mở ra từ phía trong, Dư Viễn xấu hổ cười cười đứng ở cửa, lập tức nhìn thấy Trịnh Nhung đen mặt quả quyết tiến lên, may mà vài người phía sau anh không đi theo.

Dư Viễn đóng cửa, chưa xoay người đã bị ôm từ phía sau, nhất thời cả người bay lên không trung, hai chân rời đất mẹ.

Dư Viễn hoảng hốt, cuống quýt đập đập bàn tay trên lưng mình: “Này này sao đấy, thả tôi xuống!”

Trịnh Nhung làm lơ, một tay giữ Dư Viễn một tay lột quần cậu, cặp mông trắng nõn tức khắc loã lồ, anh vuốt ve hai ba cái, bình tĩnh hỏi: “Không muốn mở cửa cho tôi?”

Dư Viễn vội vã phủ nhận: “Không không, ban đầu tôi không biết anh đến.”

...Ba!

Trịnh Nhung không kiêng nể đánh nhẹ lên bờ mông căng tròn, Dư Viễn hít sâu một hơi.

Trịnh Nhung lại cười hỏi: “Dám trốn khỏi hôn lễ? Có phải không?”

Dư Viễn lắc đầu: “Chuyện đó, chuyện đó không phải em cố ý, công ty gọi em về nước, anh thả em xuống đã, nghe em giải thích.”

... Ba ba!

Mông Dư Viễn lại bị đánh hai phát nữa, làn da trắng như ngọc nhiễm màu đỏ hồng, Trịnh Nhung vẫn không chịu tha cho cậu, hỏi tiếp: “Còn dám ghi âm lừa tôi? Hử?”

Lần này, Dư Viễn cười gượng vài tiếng, chịu cơn đau ở mông, không biết xấu hổ cong mông, cậu lắc lắc

mông, làm mặt đáng thương nói: “Ông xã đừng đánh nữa được không, em đau.”

...Ba ba ba!

Ba cái đánh không nể tình rơi xuống, Dư Viễn đau kêu lên.

Trịnh Nhung không động đậy: “Tôi thương em mới bị em lừa, cục cưng à, em thật khiến tôi không bớt lo được chút nào ha, em nói đi, bây giờ chúng mình làm gì đây?”

Dư Viễn nghẹn đỏ mặt, nói không được nũng nịu không xong, cậu lập tức bùng nổ, hừ giọng nói: “Tôi muốn trốn hôn lễ muốn lừa anh cho vui thì sao? Ai muốn kết hôn chứ, ông đây rong chơi còn chưa đã!”

Ánh mắt Trịnh Nhung thâm trầm, anh vuốt ve mông Dư Viễn, không báo trước đột ngột đâm ba ngón tay vào tao huyết!

“Á a a đau...”

Dư Viễn sợ hãi thét lên, cậu không nghĩ Trịnh Nhung sẽ cắm vào bất chợt như thế, cảm giác tiểu huyết đột ngột bị xâm phạm đương nhiên không sung sướng gì.

“Đau? Sẽ càng đau hơn, hôm nay tôi sẽ chơi chết em, cục cưng à.”

HOÀN TOÀN VẮN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-vien>